Tiende boekje

DE WERELDREIS VAN

Bulletje en Bonestaak

Verteld door A. M. de Jong

Getekend door
G. van Raemdonck

N.V. DE ARBEIDERSPERS • AMSTERDAM

DE WERELDREIS
VAN
BULLETJE EN BONESTAAK

Verteld door A. M. de Jong

Getekend door George van Raemdonck

TIENDE BOEKJE

Scanned bij WJ Flipper V.

AMSTERDAM · N.V. DE ARBEIDERSPERS · 1957

Toen de eilandbewoners verzadigd waren, werd de gevangen schildpad met veel moeite in de boot gehesen, waarop de jagers welgemoed het bos in trokken, Bulletje en Bonestaak trots op hun nieuwe hoofddeksels en tot de tanden gewapend. Dinsdag droeg het geweer op zijn blote schouder en spiedde nauwlettend of hij ook sporen zag van de wilde-varkensfamilie. En na een paar uren, toen ze al heel diep in de wildernis waren doorgedrongen, riep hij ineens: 'Oah!! . . . Hier zwijnsvarkens langs gekomen! Mij spoor zoeken.'
Bulletje en Bonestaak zagen ook duidelijk in het zand

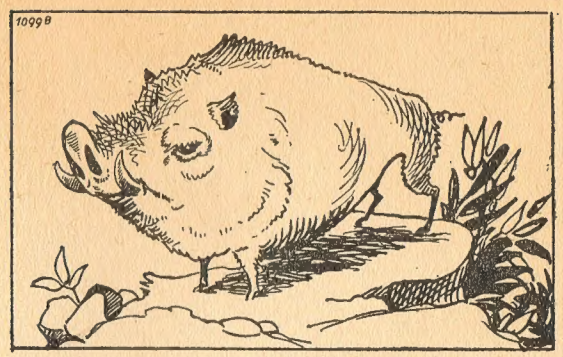

langs een beek een massa afdrukken van varkenshoeven. 'Varkens dichtbij,' fluisterde Dinsdag. 'Kleine baassies hier wachten. Soms gevaarlijk. Dinsdag schieten en terugkomen hier.'
De jongens wilden protesteren, maar de menseneter lei de vinger op de lippen en wees nog eens dat ze blijven moesten waar ze waren. Daarop liep hij gebukt langs de sporen en was weldra in het ruige kreupelhout en de bananestruiken verdwenen.
'Mooi is-ie!' zei Bonestaak ontevreden. 'De zuigelingen moeten achterblijven!'

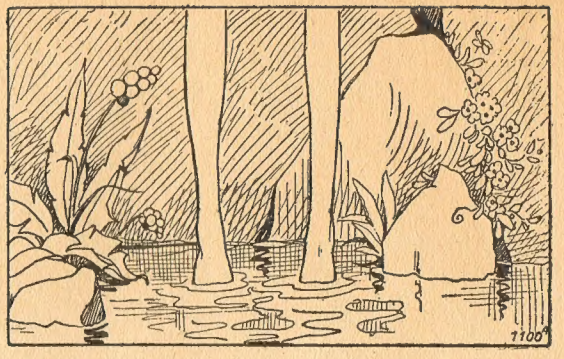

Bulletje zocht een lekker beschaduwd plekje uit en vlijde zich behaaglijk in het malse gras.
'Ik heb er niks tegen, hoor, om een beetje te rusten,' bekende hij lui. 'Laat Dinsdag maar spoorzoeken, 't is hier zeer aangenaam.'
Bonestaak keek hem nijdig aan. Hij kon niet tegen verwaande woorden, vooral niet als ze op zo'n eigenwijze toon door een dik jongetje werden uitgesproken. Hij schopte z'n laarzen van zijn benen en liet zijn warme voeten in het koele water van de beek bungelen.
Bulletje lachte in zich zelf, want hij merkte, dat hij

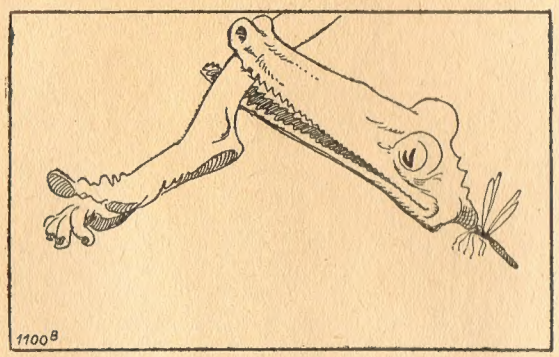

Bonestaak lekker geërgerd had. Om het nog wat aan te dikken, zei hij zuchtend met een aanstellerig stemmetje: "t Is hier zeer behaaglijk aangenaam, vind je ook niet, jongetje, genaamd Bonestaak?"
Maar Bonestaak antwoordde met een gil en schreeuwde: 'O . . . d'r bijt een krokodil in m'n been!'
Toen Bulletje verschrikt overeind vloog, voegde hij er nuchtertjes achter: 'O, nee . . . ik vergis me . . . 't is maar een mug!'
Bulletje begreep wat de bedoeling was en ging weer in het gras liggen, boos om de flauwe grap.

Bonestaak zat een poosje in het water te schoppen en te luisteren of hij geen schot hoorde. Maar alles bleef stil en alleen het eentonige liedje van de zoemende insekten suisde aan zijn oren. Tot ineens zijn mond van verbazing open zakte en hij zachtjes zei: 'Bulletje! . . . kom es kijken!'
Wantrouwig kwam Bulletje overeind en keek in de richting die Bonestaak aanwees. Hij zag niks en wou berustend weer gaan liggen, toen hij eensklaps iets zag opvliegen, dat wel een veelkleurige vlam leek. Verbaasd kwam hij helemaal overeind.

'Zie je dat?' fluisterde Bonestaak. 'Ik dacht dat het een vlinder was, maar ik geloof, dat het een klein vogeltje is.'
Ze keken naar het wonderdiertje, dat groen en helrood en blauw en paars en goud aan zijn lijfje had in zulke schitteringen, dat het leek of er gekleurd vuur uit spatte. Het zat op een grote, witte bloem en boog zich voorover om honing uit de kelk te drinken.
'Weet je wat ik geloof?' zei Bulletje. 'Ik geloof vast dat 'et een kolibrie is.'
Bonestaak knikte. Dat zou wel eens kunnen . . .

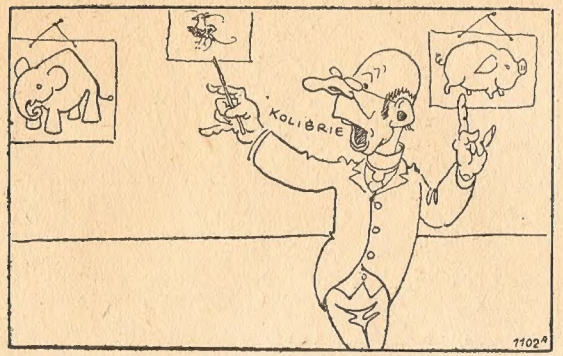

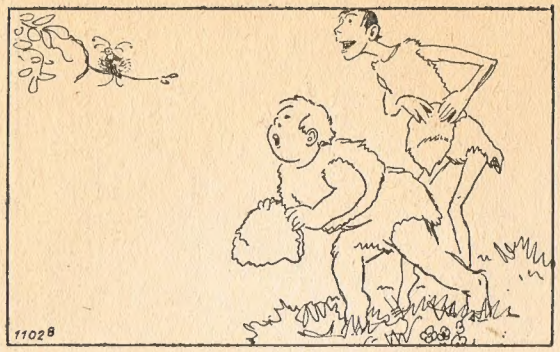

Een kolibrie! Zo'n wonderlijk klein, kleurig vogeltje, dat leeft van dauw en honing. Ze hadden er op school wel van horen vertellen en er plaatjes van gezien. Maar ze hadden nooit durven dromen dat ze er nog eens een met eigen ogen zouden aanschouwen.
'We moeten 'm vangen,' fluisterde Bulletje. 'En dan nemen we 'm mee voor thuis in een kooitje. Geen mens zal zó'n mooi vogeltje hebben als wij.'
'Goed,' zei Bonestaak. 'Maar van wie zal-ie zijn als we 'm vangen?'

Bulletjes hart was goed om te zeggen: 'Van mij natuurlijk!'
Maar hij begreep, dat dit niet billijk was en daarom antwoordde hij: 'Voor wie 'm in z'n muts vangt . . . En misschien zien we d'r nog wel meer, die we ook vangen kunnen.'
'Vooruit,' commandeerde Bonestaak. 'Op jacht!'
En met hun mutsen in hun hand slopen de vrienden op de vuur-glanzende kolibrie toe om hem te vangen. Ze liepen op hun tenen en durfden haast geen adem te

halen. En stiekem deden ze hun best elkaar vóór te komen, omdat ze allebei zo vurig verlangden het mooie vogeltje voor zich te hebben.
Hoe langer hoe dichter kwamen ze bij het diertje en ze haastten zich hoe langer hoe meer. Ze hielden hun ogen in gespannen aandacht op de kolibrie gericht en dachten er niet aan, voor hun voeten te kijken. En zo struikelde Bulletje over een boomwortel en viel voorover op zijn neus. Daarmee was zijn kans om de heet begeerde wondervogel te bemachtigen, verkeken. Tenzij . . . Bo-

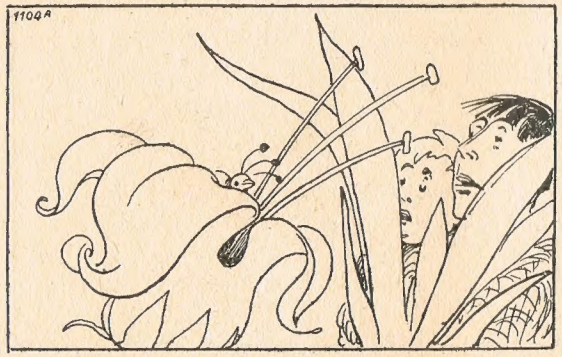

nestaak ook viel! En dus stak dat gewetenloze Bulletje snel zijn hand uit en pakte zijn vriend bij z'n enkel.
Bonestaak gaf een schreeuw en ging met een komieke boog ook tegen de aarde.
'Hee, da's jammer,' zei het huichelachtige Bulletje opstaand, 'dat we nou net allebei struikelen moesten!'
Bonestaak keek hem wantrouwig aan, keek eens naar de grond, en zag zoveel knobbelige wortels, dat hij bij Bulletjes onschuldig gezicht zijn verdenking niet durfde uitspreken.

De kolibrie was geschrokken van Bonestaaks kreet en opgevlogen. Maar de jongens zagen hem spoedig weer op een andere bloem zitten.
Het werd een woeste en warme jacht. Telkens dachten ze, dat ze nú het diertje niet missen konden en telkens snapte het vlak voor hun klaargehouden muts weer weg. Het schitterende diertje zweefde als een kleurige vlam in het helle zonlicht van bloem tot bloem en de twee jagers zweetten als trekpaarden. Eindelijk bleef de kolibrie heel rustig zitten op een grote rode bloem,

waar hij bijna geheel in wegdook. Dat was een mooie kans! Behoedzaam slopen de vrienden naderbij.
Weer was het een stille wedstrijd om elkaar vóór te komen. En deze maal was het Bonestaak, die het ongeluk had te struikelen. Bulletjes slechte geweten deed hem verwachten, dat hij Bonestaaks hand om zijn enkel zou voelen, maar er gebeurde niets. Snel en geruisloos liep Bulletje verder, strekte de arm met de muts uit . . . sloeg toe en liet zich over bloem, kolibrie en muts vallen.

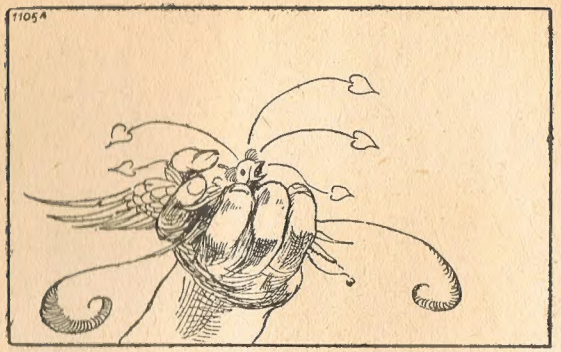

"k Heb 'm! Bonestaak! 'k Heb 'm!' schreeuwde hij geestdriftig, en de lange kwam met grote sprongen aangehold.
Daar zaten ze samen tussen het groen en Bonestaak hield zijn neus haast op Bulletjes handen, die voorzichtig in de dichtgehouden muts frommelden om het vogeltje te pakken. En daar kwam de hand met het schitterende beestje al te voorschijn. Verrukt, juichend van vreugde en verbazing bekeken de jongens het fijne wezentje, dat als een juweel flonkerde in de zon.

'Jij bent toch maar een boffer!' vond Bonestaak jaloers. 'As ik niet gevallen was, had ik 'em gehad.'
Bulletje kreeg een kleur. Hij dacht aan zijn eerste val en hoe hij toen Bonestaak bij zijn been gepakt had. Wanneer Bonestaak hem met gelijke munt betaald had, zou hij nou niet met zijn schitterende buit in z'n handen zitten. Hij vond zich zelf plotseling een vals, gemeen Bulletje en schaamde zich diep. Hij zag Bonestaaks teleurgesteld en jaloers gezicht, en zijn geweten sprak onaangenaam luid. Ineens stak hij zijn hand uit en zei edelmoedig: 'Hier, Bonestaak, jij mag 'm hebben!'
Bonestaak keek verbluft in het rode gezicht van zijn vriendje. Hij vond het erg edelmoedig van hem, maar als 't op edelmoedigheid aankwam wou hij vast niet voor hem onderdoen en dus zei hij luchtig: 'Nee, Bulletje, eerlijk is eerlijk. We hebben afgesproken, dat wie 'm in z'n muts kreeg, die mocht 'm houen, dus is-ie van jou.'
'Eerlijk is eerlijk,' herhaalde Bulletje en hij begon zich

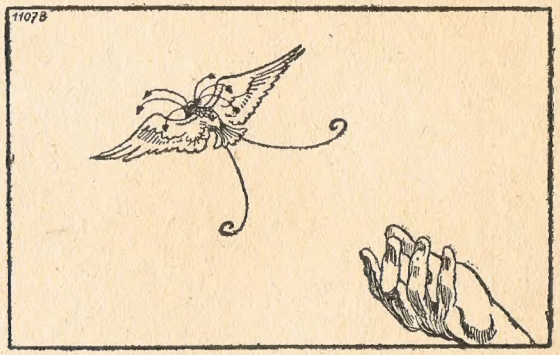

hoe langer hoe onplezieriger te voelen. Toen nam hij een kloek besluit om zijn benauwd geweten te verlichten.
'Ja maar, zie je, Bonestaak,' zei hij haperend, 'zie je . . . eigenlijk ben ik niet zo erg eerlijk geweest. Toen ik de eerste keer viel, toen heb ik jou aan je been gepakt, dat je óók omrolde. Misschien had jij 'm toen al kunnen vangen. Eerlijk is eerlijk . . . neem jij 'm dus maar . . .'
't Was net of Bonestaak vreselijk boos wou uitvaren, maar hij bedacht zich gauw en begon te lachen. Bulletje keek bedrukt, maar Bonestaak sloeg hem op z'n schouder en zei vrolijk: 'Je bent toch een leuk Bulletje. Een vinnig ventje, maar vals zijn, dat kun je niet!'
Bulletjes gezicht klaarde helemaal op, nu Bonestaak zijn bekentenis zó opnam. Z'n hele bolle toet glom van genoegen en hij zei: 'Nou, neem de kolibrie nou an. Misschien vangen we d'r nog wel meer.'
Maar Bonestaak keek naar het tere, schitterende vogeltje in Bulletjes hand. Hij zag het zachtjes beven en hoe de oogjes, klein als speldeknoppen, angstig knipperden.
En hij stak zijn hand niet uit.
'Nou?' drong Bulletje verwonderd aan, 'pak 'm dan!'
Bonestaak schudde het hoofd.
'Nee,' zei hij vastbesloten. 'Ik wil 'm niet hebben. Weet je wat? We moesten 'm maar vrijlaten. Ik geloof nooit, dat we 'm veilig over krijgen. En bij ons in Amsterdam is 't vast te koud voor zulke tere beestjes. Zullen we 'm maar laten vliegen?'
Zo ver had Bulletje nog niet gedacht. Maar nu Bonestaak het opperde, aarzelde hij geen ogenblik en open-

de zijn hand. Pijlsnel schoot het flonkerende juweel van zijn hand en verdween tussen het groen. En de twee vrienden, vertederd, keken het glimlachend na.
Bulletje en Bonestaak zuchtten en keken elkaar aan. Misschien hadden ze in hun hart tóch wel een klein beetje spijt, dat ze nu die prachtige kleine pronkvogel kwijt waren, maar ze voelden allebei, dat ze er goed aan gedaan hadden, het diertje de vrijheid terug te geven.
'De meester zou in z'n schik zijn als-ie wist, wat we net gedaan hebben,' meende Bulletje.

'Laten we 't 'm effe op een briefkaartje schrijven!' spotte Bonestaak. 'Dinsdag zal 'm wel op de post brengen.'
Maar Bulletje zei nadenkend: 'Toch heeft de meester gelijk: vogels zijn 't mooiste in de vrije natuur. Ik ben blij, dat we d'r bijtijds aan gedacht hebben.'
'Ik ook,' antwoordde Bonestaak deugdzaam.
Toen keek Bulletje hem aan en zei ontevreden: 'Sta daar nou maar niet zo braaf te doen. Zo'n heilig boontje ben je ook niet.'
'Maar ik trek tenminste m'n kameraadje niet aan z'n

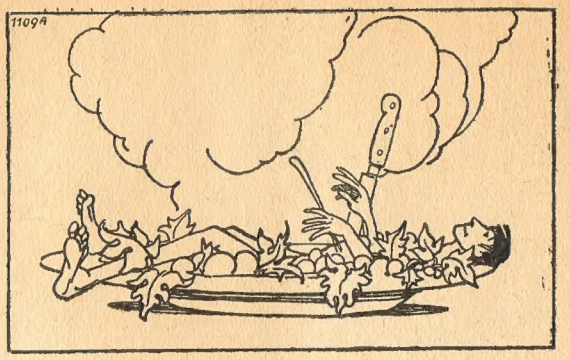

enkel ondersteboven,' herinnerde Bonestaak geniepig.
''t Was een ongeluk,' ontdekte Bulletje. 'M'n hand schoot uit.'
Bonestaak lachte honend.
'Een mooi smoesje,' vond hij, 'pas maar op, dat mijn hand óók niet uitschiet.'
'Probeer 't es!' riep Bulletje uitdagend. 'Ik lust je, hoor, gestoofd met boter en suiker.'
'Wat een kannibaal ben jij toch!' grinnikte Bonestaak. 'Maar nou je 't zo graag hebt, wil ik je best es even laten voelen, wie de baas is van ons tweeën.'

Hij kwam dreigend en met wild rollende ogen op Bulletje af, die in vechtlustige houding voetje voor voetje terugweek.
'Ja, erg ver kun je toch niet terug,' hoonde Bonestaak. 'Dadelijk kom je met je dikke ruggetje tegen de rotswand en dan kun je niet verder.'
'Dat doe ik met opzet,' verklaarde Bulletje met een bromstem. 'Dat doe je altijd als je in de wildernis moet vechten. Dan zorg je dat je in je rug gedekt bent, begrijp je?'
Bonestaak begreep het best en drong al meer op Bulletje in. Eindelijk voelde die de hangplanten tegen de rotswand in zijn rug en tevreden ging hij er tegen leunen. Toen gaf hij een gil, en . . .

Bonestaak stond met open mond te kijken, want waar zoëven Bulletje nog tegen de hangplanten leunde, was niets meer te zien. Zijn welgedane kleine kameraad was tussen de planten doorgeschoten en spoorloos verdwenen, opgeslokt door de rotswand. Hoe was dat nou mogelijk? Stokstijf van schrik en verbazing stond Bonestaak met openhangende mond, slappe armen en knikkende knieën naar de plaats te kijken, waar zijn vriendje

zo onverwachts en geheimzinnig zoek geraakt was. Zo stond hij een tel of tien, twintig, maar het leek hem minstens een halve dag.
Toen trok er een voldane glimlach over zijn bleek en ontdaan gezicht, want hij had Bulletjes stem gehoord, die verwonderd en blij riep: 'O, Bonestaak! Kom es gauw kijken! Wat prachtig!'
Bonestaak moest eerst even heel diep zuchten vóór hij met een stem, die nog niet helemaal gewoon klonk, antwoorden kon: 'Ja, best, ik kom! As je me eerst maar zeggen wilt, wáár ik komen moet.'

'Wel, hier bij mij, natuurlijk!' riep Bulletje ongeduldig. 'Hier bij mij in de grot!'
Bonestaak sprong haastig naar voren. 'Wat?' schreeuwde hij. 'Heb je een grot gevonden? Waarzo dan?'
'Hier, achter die hangplanten! Schuif ze maar opzij, maar pas op, want je moet een eindje naar beneden.'
Snel drong Bonestaak nu door de planten, zag een opening in de bergwand en stapte, voelend met zijn voeten, naar binnen. En weldra stond hij naast Bulletje, die met een verrukt gezicht zijn achterhoofd stond te wrijven, waar een ferme buil op aan 't groeien was.

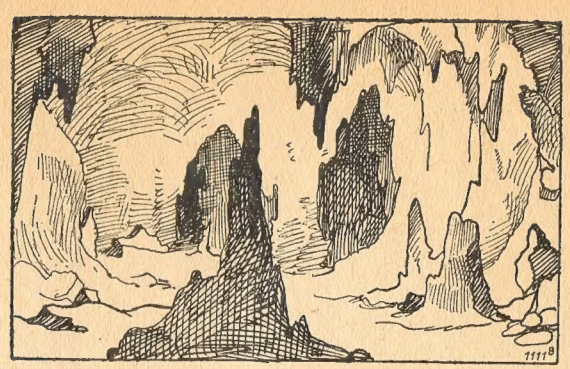

'Ik viel achterover in 't gat, zie je,' lei hij uit, 'en d'r ligt wel zacht zand, maar daar liggen gemene stukken kei tussen. Maar kijk es, wat een prachtige grot! Reuze, niet? Had jij dat gedacht, dat we nog es een echte grot zouen ontdekken?'
Sprakeloos keek Bonestaak rond. Het was een kolossale ruimte, waarin ze terechtgekomen waren en de zoldering was vol puntige gewelven, net als in een kerk en een ontelbaar aantal pilaren steunden dat bruin-grauwe dak. En het mooiste was het blauwige licht, dat alles een toverachtig aanzien gaf.

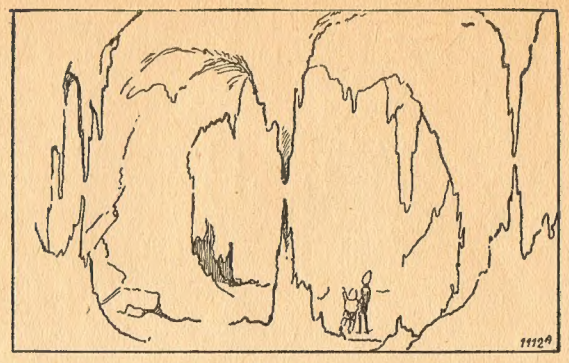

Het was een allerwonderlijkst schouwspel. Sommige pilaren waren 'nog niet af' zoals Bonestaak het uitdrukte: iets als een dikke ijskegel, maar dan van steen, hing van de zoldering neer, en op de grond stond een andere kegel, met de punt naar boven gericht, naar de punt van de hangende kegel.
'Gos!' zuchtte Bulletje, 'dat is nou natuurlijk een druipsteengrot, net als de grot van Han, waar we op school een plaat van hadden, weet je wel, Bonestaak?'
Bonestaak knikte zwijgend.
Het wás een druipsteengrot. Van de zoldering en de

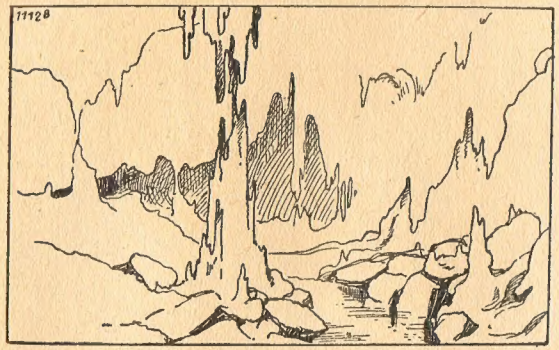

punten der neerhangende kegels vielen zware, heldere waterdruppels. Daar zat kalk in opgelost en als de druppel verdampte, wegdroogde, bleef daar een ondenkbaar klein beetje kalk van achter, zo weinig, dat je het nooit zou kunnen zien of wegen. Maar al die miljoenen en miljoenen altijd neerdruipende druppels hadden bij die ondenkbaar kleine beetjes toch maar deze geweldige wondergrot met zijn talloze zware pilaren gebouwd, die gegroeid waren uit zolder- en grondkegels, eindelijk samengekomen en aaneengedroogd. Het was er diep en bijna vreeswekkend stil. Alleen

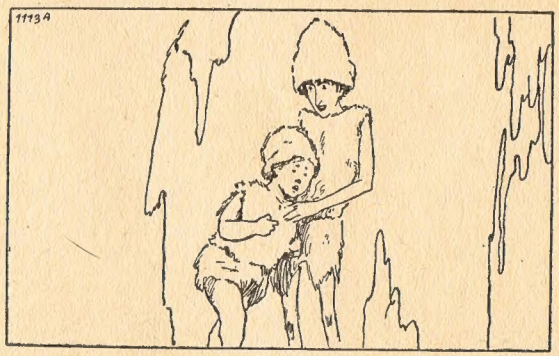

hoorde je soms een zacht ruizelend geluid, maar zo zacht, dat je het bijna geen geluid noemen kon. Een vreemde eerbied deed de beide vrienden schuchter zwijgen. Ze waren zo onverwacht midden in dit natuurwonder gezet, dat ze er beduusd van werden en stonden rond te kijken, schuw en vreesachtig, alsof ze ergens waren binnengedrongen, waar ze niet zijn mochten.
Maar allengs raakten ze een beetje meer aan die wonderlijke omgeving gewend en Bonestaak, zijn arm uitstrekkend, zei: 'Kijk es, Bulletje . . . daar ginder is wa-

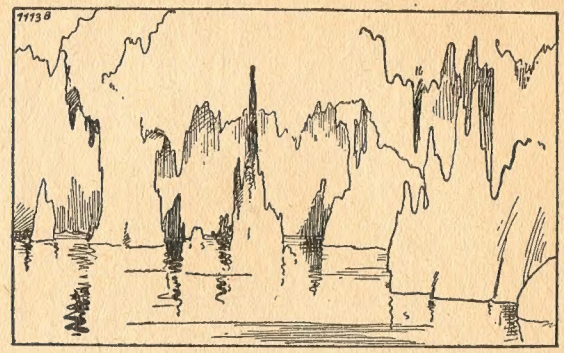

ter, zie je dat? Blauw water, een blauw meer in een blauwe grot.'
'Laten we d'r es naar toegaan,' stelde Bulletje voor en zo deden ze.
Glad, zonder een rimpeltje, lag het spiegelende meer tussen de vreemd geribbelde pijlers. Hier en daar kon je de bodem zien, maar lang niet overal. De pilarengrot weerspiegelde zich in het rimpelloze water en opnieuw waren de twee gewoonlijk zo luidruchtige kornuiten stil van verbaasde bewondering over zoveel nooit geziene pracht.

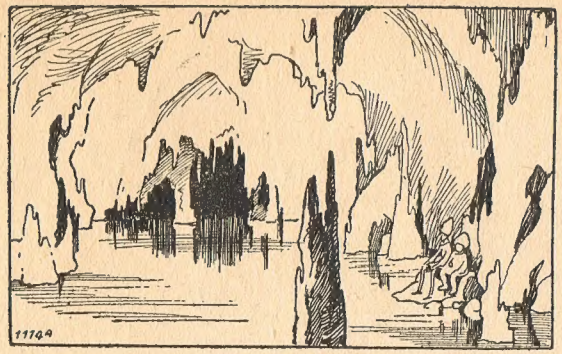

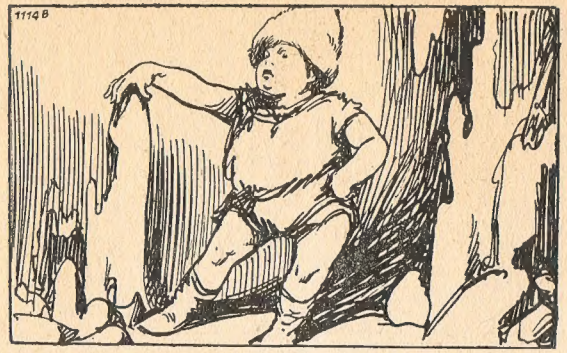

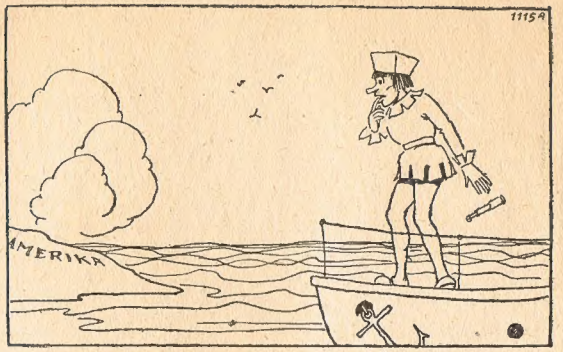

'Een druipsteengrot, een echte druipsteengrot,' fluisterde Bulletje.
Ze waren elk op een brok steen gaan zitten aan de oever van het heldere meer en hadden een lange tijd rondgekeken zonder iets te zeggen. Dat was de beste manier om van hun verbazing te bekomen en aan de vreemde, sprookjesachtige omgeving te wennen. En eindelijk zuchtte Bulletje diep en zei: 'Daar heb ik zo warempel een druipsteengrot ontdekt.' Aan zijn stem kon je horen, dat hij het erg bewonderenswaardig van zich zelf vond en verbaasd stond van zijn eigen gewichtigheid. Dat kon Bonestaak moeilijk verkroppen. 'Jij?' vroeg hij met een ijzige minachting. 'Heb jij de druipsteengrot ontdekt?'
Bulletje keek hem eerlijk verwonderd aan. 'Natuurlijk,' zei hij toen. 'Dacht je soms, dat jij hem ontdekt had? Daar ben je toch een veel te grote sufferd voor?'
Bonestaak vond het niet nodig op de laatste onbescheiden vraag te antwoorden. Hij zei enkel: 'Dat noemt ie ontdekken. Als ik hem erin jaag, dan denkt dat dikkertje, dat hij de druipsteengrot ontdekt heeft. Goeie morgen! Wat een verwaand ventje is dat Bulletje toch!'
'Wist jij soms, dat hier een druipsteengrot was?' vroeg Bulletje nijdig. 'En heb je me d'r expres ingejaagd om 'em te ontdekken?'
'Kraai zo niet, jongen,' ried Bonestaak bedaard. 'Je bent d'r toevallig in terechtgekomen, niet? Da's heel wat anders dan ontdekken.'
'Je bent niet lekker,' stelde Bulletje strijdlustig vast. 'Ontdekken gaat immers altijd bij toeval. Heeft Columbus soms niet bij toeval Amerika ontdekt?'
'Nou vergelijkt ie z'n eigen al bij Colombus ook,' zuchtte Bonestaak.

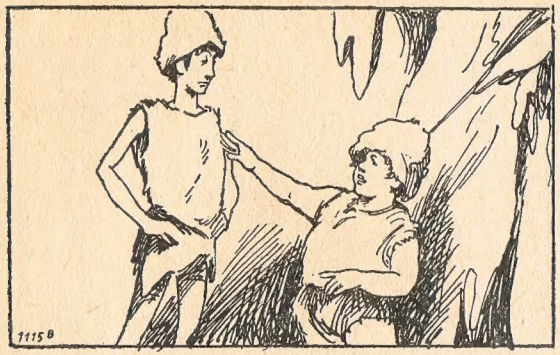

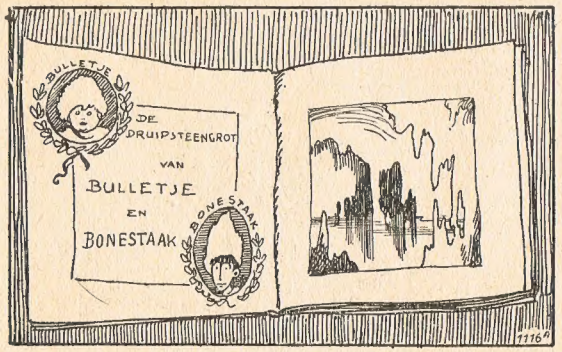

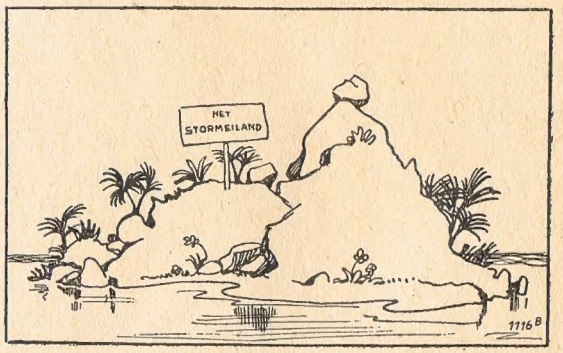

Bulletje zweeg, boos. Na een ogenblik wachten, zei Bonestaak: 'As je dat ontdekken noemt, dan hebben wij de grot *samen* ontdekt. Jij bent erin gevallen, da's waar, maar je zou d'r *niet* in gevallen zijn, as je niet achteruitgegaan was voor mij. As je dat maar weet. Ik heb net zoveel voor de ontdekking gedaan als jij.'
Bulletje dacht na. Hij moest toegeven, dat er veel waars was in wat Bonestaak zei. Langzaam knikte hij met zijn bolrond hoofd en zei toen gelaten: 'Nou goed. Laten we dan zeggen, dat we de grot sámen ontdekt hebben!'
'Juist!' knikte Bonestaak terug. 'Dat hebben we ook, eerlijk is eerlijk.'
'Zeg!' riep Bulletje opspringend. 'Weet je wel, as je wat ontdekt, dan mag je 't naar je eigen noemen. Dus zullen we deze grot dopen: de Druipsteengrot van Bulletje en Bonestaak. He? Is-t-ie effe fijn? Komt er in alle aardrijkskundeboeken te staan: De Druipsteengrot van Bulletje en Bonestaak op het . . . ja, hoe heet ons eiland eigenlijk?'
'Dat heeft geen naam,' stelde Bonestaak vast. 'Dat hebben we toch zeker óók ontdekt?'
Bulletjes ogen werden groot van verbazing.
'Gô!' zei hij. 'Wat zijn wij een ontdekkingsreizigers, Bonestaak! Dan moeten we dat eiland ook nog dopen.'
'Het Stormeiland,' stelde Bonestaak voor.
'Maar het stormt er zowat nooit,' bedacht Bulletje.
'We zijn d'r toch met een storm aangespoeld!'
'Dat was zo. Vooruit dan maar!'
'Dus komt er in alle aardrijkskundeboeken te staan: De Druipsteengrot van Bulletje en Bonestaak op het Stormeiland is de mooiste van heel de wereld!'
De vrienden glommen van trots en vreugde. Dat zou

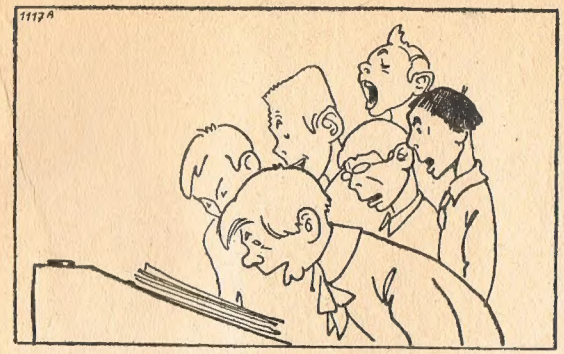

me wat zijn! De kinderen op school, die zouen jaloerse en stom verbaasde gezichten opzetten als ze daar in hun aardrijkskundeboek ineens dat van die grot zagen staan! En Bulletje en Bonestaak zouen zo flauwtjes glimlachen, de schouders ophalen en bescheiden zeggen: 'Och, ja, toen we op een dag op ons eiland op de wildezwijnenjacht waren, hebben we zo onderwijl even die druipsteengrot ontdekt, he. Helemaal geen kunst an, hoor. Gaat doodgewoon. As je ten minste een beetje goochem bent . . .'
Ze verkneuterden zich in de stinkende jaloezie van hun schoolkameraden. Die zouen 't natuurlijk niet willen geloven, maar as 't in het aardrijkskundeboek stond, móésten ze 't geloven, of ze wouen of niet. En wie 't dan soms nog niet geloven wou, nou, die kon een pak op z'n gezicht krijgen van allebei de ontdekkingsreizigers en dan was alle twijfel voorgoed de wereld uit . . .
Ze stelden vast, dat ze vast en zeker terug zouden komen als een paar beroemde jongens! . . . As ze alleen maar niet begonnen met vervelende redevoeringen en muziek en ridderordes en zo! . . .
'En één ding moet je niet uitvlakken,' riep Bulletje geestdriftig. 'In de geschiedenisboeken komen we ook. In het hoofdstuk: grote ontdekkingsreizigers: Columbus, en Abel Tasman, en Shackleton, en Fridjof Nansen en Amundsen en Bulletje en Bonestaak!'
''t Beste zal zijn,' bromde Bonestaak, 'dat we een boek schrijven over onze reis als we weer thuis zijn. Dat doen alle grote ontdekkingsreizigers.'
'En hoe zullen we dat boek noemen?' vroeg Bulletje belangstellend.
'Nogal wiedes,' vond Bonestaak. 'Natuurlijk: de Wereldreis van Bulletje en Bonestaak!'

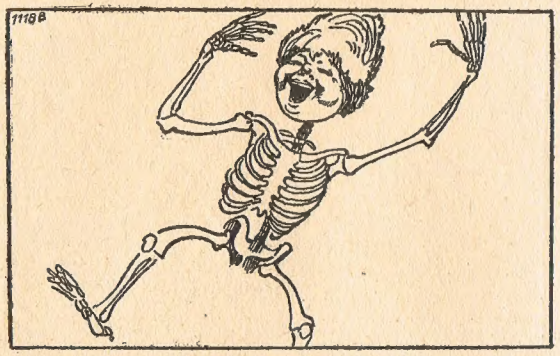

'Fijn!' riep Bulletje. 'Jò, je zal zien! We worden bar beroemd! Iedereen zal over ons spreken en alle kinderen zullen gek zijn op ons boek. Ik lach me dood!'
'Dat zou ik maar niet doen,' ried Bonestaak voorzichtig. 'As je dood bent heb je d'r niet veel aan om beroemd te zijn. En bovendien: dan zou ik dat boek alleen moeten schrijven. Merci. Je laat 't maar uit je lijf, hoor!'
'Jij denkt altijd alleen maar aan je eigen,' zei Bulletje beledigd. 'Alleen voor dat boek zou je me in 't leven willen houen!'
Ze zwegen even, omdat ze in zich zelf moesten uitlachen om hun malle voorstellingen, maar ze dachten onderwijl toch, dat er veel waars zat in die opschepperij over hun ontdekkingsreizen. Ze hádden toch het Stormeiland ontdekt én die prachtige druipsteengrot van Bulletje en Bonestaak!
Toen stak Bulletje zijn hoofd vooruit en zijn vinger omhoog. 'Hoor je dat water vallen?' vroeg hij.
'Ja,' antwoordde Bonestaak. 'k Heb 'et al een paar keer gehoord: net of iemand een emmer leeg gooit . . . Nou is het weer stil.'
Ze luisterden ingespannen. Het was drukkend stil in die koel-blauwe ruimte. Maar na een poos hoorden ze weer dat geklater en geplas, net of er een emmer water leeggegooid werd.
'D'r zal toch geen mens in de grot zijn?' vroeg Bulletje fluisterend en een schril lichtje van angst blonk in z'n blauwe ogen.
Bonestaak haalde de schouders op.
'Wel nee, jò,' zei hij onverschillig. 'Hoe kan dat nou: op een *onbewoond* eiland?'
Dat was waar. Maar wie gooide daar dan telkens een emmer water leeg?

'Dat moeten we dan maar es onderzoeken,' zei Bonestaak dapper en hij stond op.
'Ja,' antwoordde Bulletje bedrukt, 'dat moet dan maar.'
'Je bent toch niet bang?' vroeg Bonestaak minachtend. Bulletje richtte zich fier op. Dat liet hij zich niet zeggen.
'Bang?' bromde hij verachtelijk. 'Waarvoor? We zijn toch gewapend zeker? Ik zou wel es willen weten, waar ik bang voor zou moeten zijn. Je bent betoeterd, jij, met je bang!'
'Nou, dan is 't goed,' zei Bonestaak. 'Hou je gemak.'

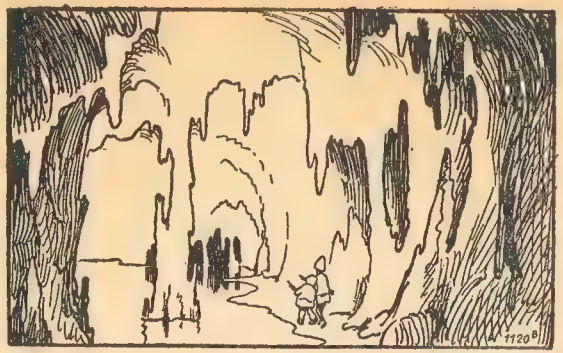

Ze wachtten, tot ze het geluid weer hoorden en liepen toen in de richting, van waar het kwam. Het kon niet zo heel ver weg zijn, maar toen ze het hoorden, hadden ze toch niets gezien. Ze liepen in dezelfde richting door en telkens hoorden ze het geheimzinnige geklater dichterbij. Voorzichtig stapten ze in het vreemde, blauwe licht over de ongelijke, vochtige bodem. Al nader en nader kwamen ze. De grond werd steeds natter. Nou moesten ze toch wel vlak bij de plaats zijn, waar het geplas vandaan kwam. Toen stonden ze even stil om te beraadslagen.

'Ik geloof,' begon Bonestaak.
Maar wat hij geloofde, kwam Bulletje nooit te weten want juist op dat ogenblik viel een gulp ijskoud water pletsend van de zoldering op de hoofden en schouders van de ontstelde ontdekkingsreizigers. Die allebei met een vervaarlijke sprong op zij stoven, schreeuwend van schrik.
Druipend en bibberend keken ze naar boven, wie hun dat koopje leverde. Maar ze zagen niets dan een nauwe spleet in de zoldering, waar het water met een dikke straal uit liep. En even later was het weer gedaan.

Bulletje wreef het water uit zijn ogen en Bonestaak zei nijdig: 'Dat lijkt hier wel het betoverde kasteel. En wat is dat water gemeen koud, zeg! Ben jij ook zo nat?'
'Man, ik drijf gewoon,' rilde Bulletje en schudde zich als een natte poedel.
Ze keken verontwaardigd naar de scheur in het gewelf, maar bleven voorzichtig een eindje uit de buurt. En dat was maar goed ook, want een poosje later kwam er weer een geut water naar beneden, dat klaterend op de bodem viel en in dunne straaltjes tussen pilaren en stenen wegliep.

'Jee, wat gek!' verbaasde Bulletje zich. 'Iedere keer een plens water en dan weer niks. Hoe zou dat komen? Snap jij er wat van, Bonestaak?'
Nee, Bonestaak snapte er ook niks van. Ze wachtten en keken; telkens, met regelmatige tussenpozen, plensde het water neer, en het moest ook wel iedere keer evenveel zijn, net of er iemand dat water afgepast uitgoot. Het was heel geheimzinnig.
'Dat moet ik toch es aan de meester vragen,' zei Bulletje, die zijn verwondering maar niet op kon.
'Ja, dat moet je morgen niet vergeten,' ried Bonestaak

ernstig. 'As je hard loop,t kan je 't vanmiddag nog doen.'
'Zeur!' Dat was het enige wat Bulletje antwoordde. Bonestaak glimlachte tevreden. Toen zei hij: 'Kom, nou moeten we maar weer es naar buiten om Dinsdag op te gaan zoeken. 't Zal me benieuwen of-ie een varkentje te pakken gekregen heeft. Zo'n gebakken lapje karbonade zal me best smaken!'
'En mij!' riep Bulletje vol heilige geestdrift. Het water liep hem om z'n tanden en hij voelde ineens dat hij razende honger had.

'Op weg!' commandeerde hij dapper.
Bonestaak draaide zich om en liep tussen twee dikke pilaren door weg.
'Hela!' riep Bulletje. 'Waar ga je naar toe?'
'Naar het meer terug,' antwoordde Bonetaak.
'Dat denk je maar,' lachte Bulletje. 'Zo loop je d'r juist vandaan: we moeten deze kant uit.'
'Zeg, as je mij noul' zei verontwaardigd de lange. 'Ik weet zeker dat we hier vandaan gekomen zijn.'
'Je bent niet wijs!' verklaarde Bulletje. 'We zijn tussen deze pilaren door gekomen. Ik weet 'et zeker. Kijk maar!' Hij wees naar de pijlers, die hij bedoelde. Bonestaak keek er minachtend naar. Toen zei hij onverschillig: 'Je vergist je. Zij lijken wel veel op de goede, da's waar, maar de goeie, dat zijn deze.'
Nu keek Bulletje nauwkeuriger toe en vergeleek zorgvuldig zijn uitverkoren pilaren met die van Bonestaak. En toen hij zo een poosje had staan kijken, werd hij bleek en zei met ontdane stem: 'Ze zijn allemaal precies net eender, Bonestaak. En welke zijn nou de goeie?'
'Deze,' antwoordde Bonestaak vast overtuigd.
Bulletje geloofde er niets van, maar bewijzen dat-ie 'et bij het rechte eind had, kon hij ook niet. Daarom zei hij nog een beetje aarzelend: 'Nou, as jij 't zeker weet... Maar as je je vergist...'
'Ik vergis me niet,' viel Bonestaak hem in de rede. 'Kom maar mee.'
En meteen stapte hij weg met evenveel zekerheid in zijn houding of-ie in Amsterdam even een boodschap ging doen in een naburige straat. Toen schoot er voor Bulletje niet veel anders over dan hem maar te volgen, al deed hij het met een bezwaard hart.
Scherp keken de jongens uit naar het blauwe meer. En

toen ze al een heel eind gelopen hadden, zei Bulletje: 'We hadden al lang bij het meer moeten zijn, geloof je ook niet, Bonestaak?'
'Niet zo ongeduldig,' antwoordde Bonestaak... We zullen 'et wel vinden. Stil maar!'
Weer liepen ze een tijdje achtereen door. Het licht werd minder blauw en minder hel. 't Was net of ze de schemering tegemoet liepen. En juist wou Bulletje uitvaren, overtuigd, dat ze verkeerd gingen toen Bonestaak riep: 'Daar is het meer!'
Verheugd holden ze tussen de pijlers door op het blinkende water toe. Maar toen ze aan de oever stonden, keek Bulletje zijn vriendje aan en vroeg aarzelend: 'Geloof jij, dat dit hetzelfde meer is van daar straks?'
Bonestaak keek es rond. Hij vertrouwde het ook niet.
't Lijkt veel minder blauw,' zei hij.
't Is helemaal niet blauw,' antwoordde Bulletje met een benauwde stem. 'We zijn vast de verkeerde kant opgegaan... We zijn verdwaald!'
'Verdwaald?' herhaalde Bonestaak verschrikt.
'Ja, natuurlijk!' keef Bulletje. 'Jij moet je zin hebben! Jij moest natuurlijk weer precies tussen de twee verkeerde pilaren door gaan. En ik wees de goeie nogal an!'
Bonestaak trok zijn schouders op.
'Dat kunnen net zo goed verkeerde geweest zijn,' zei hij. 'Je zei zelf, dat ze allemaal op mekaar leken.'
'In ieder geval zijn we verdwaald,' piepte Bulletje. 'Hoe vinden we nou de weg terug?'
'Heel eenvoudig,' zei Bonestaak lachend. 'We luisteren naar het geplas en dan gaan we op het geluid af, net as eerst.'
Bulletje herademde. Dat had hij niet bedacht.
'En nou even stil,' commandeerde Bonestaak.

Zwijgend, met ingehouden adem, stonden de makkers te luisteren. Maar ze hoorden niets. Na een tijdje keken ze mekaar aan.
'Begrijp' . . . begon Bulletje, maar Bonestaak lei hem driftig het zwijgen op: 'Ssst!'
Weer luisterden ze in de diep stilte van de grot, maar geen geluid, hoe zacht ook, trof hun oor. Toen vroeg Bulletje: 'Begrijp jij daar wat van, Bonestaak?'
Bonestaaks gezicht werd heel ernstig.
'Ik denk,' zei hij voorzichtig, 'dat we te ver weg gelopen zijn om dat water te horen vallen.'

Bulletje dacht na.
'Dan moeten we weer dezelfde weg teruggaan,' opperde hij, 'zoetjes aan, tot we het geplas weer horen. En dan kunnen we d'r op af.'
'Vooruit dan maar,' stemde Bonestaak toe.
En daarop gingen ze opnieuw op weg en keken naar de pilaren en naar de zoldering en merkten ongerust op, dat die er overal net eender uitzagen, zodat ze met geen mogelijkheid konden uitmaken, of ze op de goede weg waren.
Telkens stonden ze even stil om te luisteren naar het

bekende geklater, maar hoe ze ook luisterden, ze hoorden niets. Ze waren angstig en durfden elkaar niet aankijken, elk bang dat de ander de angst in zijn ogen zou lezen. En er kwam maar geen eind aan die grot en de blauwe klaarte, waar ze zo verrukt over geweest waren, was helemaal weg en door een grauw schemerlicht vervangen.
De jongens werden moe. Het zweet brak hun uit, al was het nog zo koel in die onderaardse gewelven. En eindelijk bleven ze, tegelijk, hijgend staan.
'Ik kan haast niet meer,' zuchtte Bulletje.

Bonestaak zuchtte mee. Maar hij begreep, dat ze door moesten zetten, als ze nog ooit uit die geheimzinnige grot wilden komen. Hij verzamelde al zijn moed en kracht, lei zijn arm om Bulletjes schouders en zei: 'Kom nou, Bulletje, nog een poosje volhouden. Ergens moeten we toch een uitgang van de grot vinden?'
'En,' antwoordde Bulletje met bibberende lippen, 'en as de opening waar we door binnen gekomen zijn nou es de *enige* opening is, en we kunnen die niet meer terug vinden . . . wat dan?' . . .
Bonestaak gaf geen antwoord op Bulletjes vreselijke

vraag. Ze wisten trouwens allebei best, wat het antwoord zijn moest: als ze geen uitgang vonden, zouden ze van honger in deze wondergrot, die een sprookjespaleis leek, moeten omkomen. En ze durfden dat geen van tweeën uitspreken. Bonestaak begreep, dat ze maar één ding konden doen: de moed niet verliezen en verder zoeken.
'Kom jò,' zei hij opbeurend. 'We vinden immers best een uitgang. Leg niet te zeuren! Kom, we gaan verder, anders wordt Dinsdag ongerust! . . .
Bulletje keek hem wanhopig aan. Maar ook hij besefte,

dat in volhouden hun enige kans op redding lag en dus begon hij weer te lopen, de arm om Bonestaaks lenden, terwijl Bonestaak zijn arm om Bulletjes schouder geslagen hield. Ze waren allebei erg bang en hadden behoefte om dicht bij elkaar te zijn en bij elkaar steun te zoeken.
En zo moe werden ze, zo moe! Ze strompelden en struikelden van vermoeienis, maar ze wilden niet klagen. Met de tanden op elkaar gebeten zetten ze hun moeilijke tocht voort, hun tocht naar het licht, dat ze maar niet vinden konden . . .

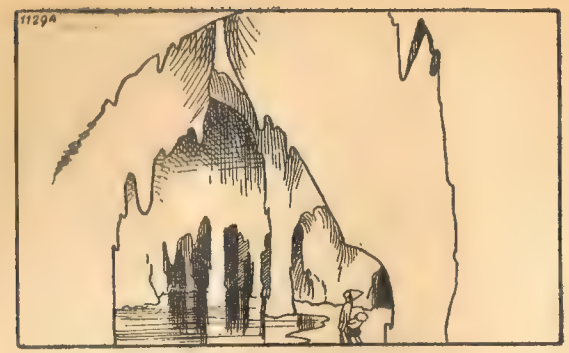

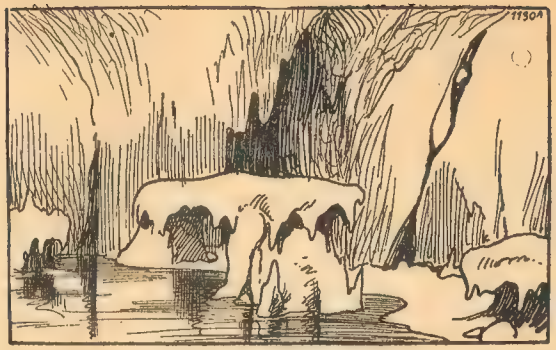

Ze kwamen nog telkens bij een meer, een paar maal zelfs bij net zo'n blauw-glanzend meer als ze de eerste maal gezien hadden. Een zucht van verlichting was hun ontsnapt, maar telkens hadden ze bemerkt, dat ze bij een verkeerd meer waren. Hier en daar zagen ze diepe spleten in de zoldering en heel hoog de blauwe hemel. Maar er was geen denken aan, dat ze door zo'n natuurlijke schoorsteen naar de vrijheid zouden kunnen klauteren. Ze konden er niet bij en de wanden waren zo glad als spiegels.
En al meer drong het tot Bulletje en Bonestaak door, dat zij verdwaald waren in een onmetelijke onderaardse ruimte en dat, als ze niet spoedig een uitgang vonden, zij ellendig zouden omkomen. En niemand zou ooit weten, waar die twee arme ontdekkingsreizigers gebleven waren!
Moeilijk strompelden zij voort, elkaar steunend en ze waren zo bang en zo moedeloos, dat zij zelfs vergaten elkaar de schuld te geven van het vreselijke ongeluk, dat hen getroffen had. Zij hijgden van inspanning en hun ogen waren wijd van angst.
Ze liepen met hun hoofd gebogen, te moe om nog geregeld vooruit te zien. Ze liepen maar, omdat ze niet stil dúrfden staan, maar veel liever waren ze gaan zitten op een van de natuurlijke stenen banken, die overal in de druipsteengrot op de vloer stonden. Een hele tijd achtereen waren ze zo voortgestrompeld, toen Bulletje weer eens opkeek, om te zien, of soms de uitgang door een wonder toeval niet vlak bij gekomen was. En met een kreet van verbazing en bewondering bleef hij plotseling stilstaan.
Bonestaak hief verwonderd zijn moede ogen op en keek, wat Bulletje zozeer in verrukking bracht. En ook

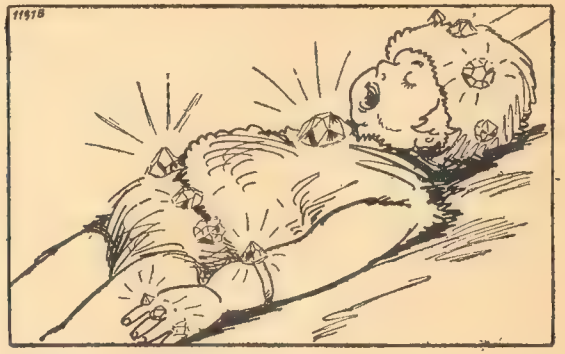

hij voelde ineens zijn vermoeienis wijken voor het wonderbare prachtgezicht dat voor zijn ogen openging.
De grot versmalde zich tot een soort kleine ronde kamer, waar zijdelings een blauwig licht in viel. En dat licht werd duizendvoudig weerkaatst in schitterende kristallen, die overal in de wanden zaten. Het leek of heel de ruimte bezaaid was met geslepen diamanten. Met open mond van verbazing keken de jongens toe.
'Hoe vin je dat, Bonestaak?' fluisterde Bulletje. 'Heb je ooit zo iets moois gezien?'
'Nee,' zuchtte zijn vriend. 'Het is net een wonder, Bulletje . . . Ik wist niet, dat er zulke mooie dingen op de wereld waren. Dit is zeker een diamantgrot.'
'Zouen 't diamanten zijn?' vroeg Bulletje. 'Echte diamanten? Stel je voor, Bonestaak, dan zijn we zo rijk als niemand op heel de wereld, want wij hebben ze gevonden, en daarom zijn ze van ons.'
Bonestaak zuchtte diep, keek zijn vriendje droevig aan en schudde het hoofd.
'Lekker om zo rijk te zijn,' zei hij minachtend. 'Als we al deze diamanten hebben mogen, en we vinden de uitgang niet terug, dan gaan we nog dood van de honger, zo rijk weg!'
'Dan sterven we ten minste rijk,' sputterde Bulletje tegen.
'Reusachtig!' smaalde Bonestaak. 'Daar schieten we mee op! Laten we liever zien, dat we arm in 't leven blijven, en de uitgang terugvinden. De diamanten kan je houen.'
Bulletje vond zijn vriendje wel een beetje ondankbaar om zo over zulke kostbare diamanten te smalen, en dat zei hij hem ook.

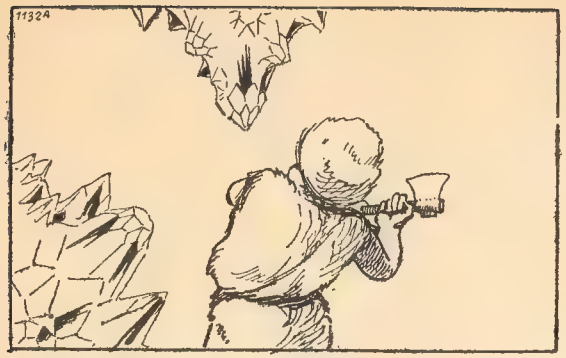

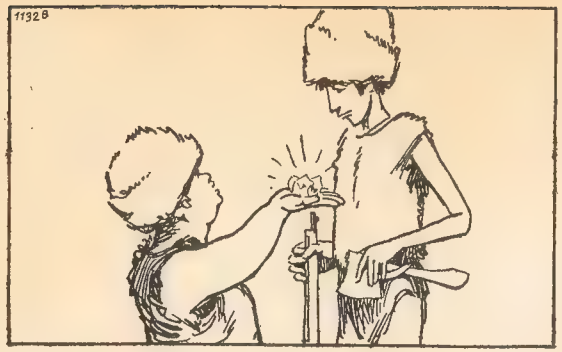

Maar Bonestaak was onvermurwbaar en riep: 'Kan jij diamanten eten, sufferd? Breng me in een broodgrot, dan weten we tenminste wat we doen moeten met wat we vinden! Diamanten . . . nogal wat lekkers!'
Bulletje toonde zich beledigd. Hij sloeg met zijn kleine bijl wat stukken blinkende kristallen van de wand, bekeek ze met schitterende ogen en stak ze in zijn zak.
'Toch neem ik er wat mee,' zei hij. 'Als we dan weer in de wereld terugkomen, zijn we rijk zat! Kijk es wat een bommers van diamanten! Die zijn best honderdduizend gulden per stuk waard! En hij sloeg er gauw nog een stuk of wat van de wand. Bonestaak bromde allerlei schimpscheuten op die oneetbare diamanten, maar hij volgde toch Bulletjes voorbeeld en verzamelde ook een degelijke voorraad van die schitterende dingen, die in het blauwige licht vonkten en vlamden alsof er zonnetjes in zaten.
Bulletje en Bonestaak voelden zich zo rijk als koningen. Het was ook een indrukwekkende gedachte, zo maar onnoemelijke schatten aan diamanten in je zak te dragen. Maar al gauw zakte de opwinding van hun miljonairsdromen, en zij keken mekaar danig benauwd aan en wreven met een pijnlijk gezicht over hun buik. De honger kwam met versnelde spoed terug, en ze voelden nu ook weer met volle kracht, hoe moe ze waren. Bulletje zuchtte diep, en klaagde: 'Ik kan haast niet meer, Bonestaak!'
'Haast is nog niet half,' verklaarde Bonestaak streng. 'En je hebt niet niet te kunnen, je hebt maar te moeten . . . Als we niet op de been en aan 't zoeken blijven,

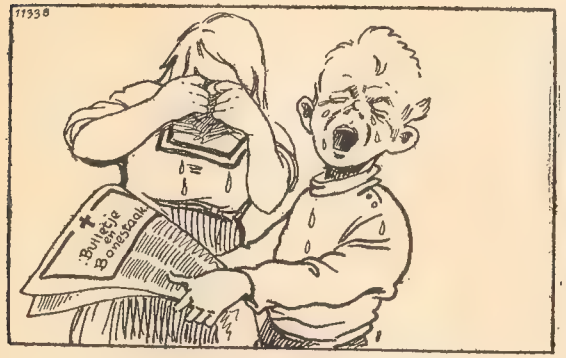

komen we nooit meer aan de uitgang en dan is het uit met de wereldreis van Bulletje en Bonestaak.'
Bulletje kon niet eens lachen om Bonestaaks aardigheid. Hij zei gemelijk: 'Mijn een zorg!'
'Zo!' snoof Bonestaak grimmig, 'en wat moeten de kinderen, die ons boek lezen, dan beginnen?'
Bulletje zag in, dat hij zich niet door zijn moedeloosheid mocht laten meeslepen, en beloofde, dat hij zijn best zou doen, zo goed mogelijk mee te komen.
En zo gingen ze met hun zakken vol diamanten arm in arm weer verder zoeken. Ze deden hun best, elkaar niet te laten merken, dat ze bijna bezweken van vermoeienis. Maar al vaker en vaker struikelde de een of de ander, en al foeterden ze nog zo hard over de ongelijke stenen van de bodem, ze wisten heel goed van elkaar, dat het enkel kwam van vermoeienis.
Eindelijk konden ze niet meer. Bulletje struikelde en viel languit op de grond. Hij deed zich niet erg veel pijn, maar toch begon hij erbarmelijk te huilen en Bonestaak voelde zich te naar en bang om hem de standjes te maken, die hij anders zeker niet verzuimd zou hebben. Hij richtte zijn schreiend vriendje op, ging naast hem zitten en zei met haperende stem: 'Huil nou niet zo, Bulletje . . . toe nou . . . huil nou niet . . . je . . . moet . . .'
En toen hij zover was, begon hij incens zelf ook te huilen . . .
Daar zaten nu de twee helden, de twee ontdekkingsreizigers, die zo verrukt geweest waren, dat ze samen een echte druipsteengrot hadden ontdekt. Ze dachten

aan hun geweldige plannen en hun schitterende dromen: hoe beroemd ze zouden worden, hoe iedereen over hen spreken zou, en met eerbied hun namen onthouden. De twee onverschrokken ontdekkingsreizigers Bulletje en Bonestaak zaten daar in doodsangst neer en huilden tranen met tuiten, en wisten geen raad.
Toen Bonestaak even stil was, hoorde hij Bulletje met bibberende stem fluisteren: 'O, moeder . . . moeder . . . was ik toch maar bij je! Was ik toch maar nooit weggelopen!' . . .

Bonestaak dacht ineens ook aan zijn moeder, en met vernieuwde hevigheid kwamen de tranen en liepen als een stortvloed over zijn magere wangen. Ze schreiden om het hardst, zonder zich nog voor elkaar te schamen. Ze zagen in hun verbeelding hun geriefelijk en veilig thuis in Amsterdam . . .
'O, Bonestaak, wat zal moeder bedroefd zijn, als we nooit meer terugkomen!' jammerde Bulletje.
'Niet half zo bedroefd als mijn moeder!' huilde Bonestaak vol overtuiging.

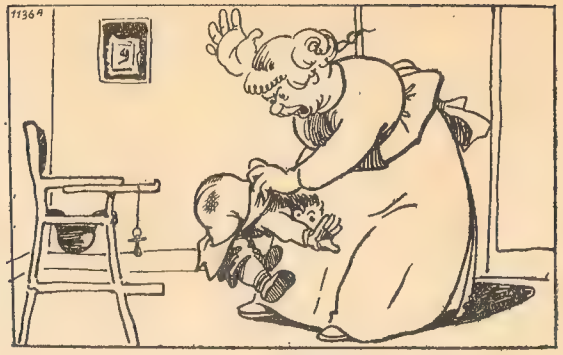

'k Zou wel es willen weten, waarom niet!' snikte Bulletje. 'Mijn moeder houdt toch zeker veel meer van mij, dan de jouwe van jou!'
'Opschepper!' schreide Bonestaak. 'Je hebt zeker niet dikwijls genoeg slaag van je moeder gehad, omdat je zo gemeen ondeugend was!'
'Nee,' snotterde Bulletje, 'da's gelogen! Ik was alleen maar ondeugend, maar jij was gemeen!'
'Zo! en jij had een hekel aan boodschappen doen. Jij had geen eens een boodschappie voor je moeder over!'

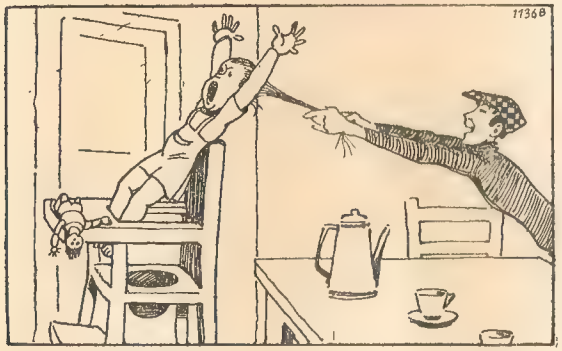

'En jij maakte de boel altijd smerig en je plaagde je zusjes. Je moeder zal blij zijn als je nooit meer terugkomt!' piepte Bulletje en vergoot stromen van hete tranen.
Maar nu was Bonestaaks geduld uitgeput en hij gaf zijn vriendje een duw.
Bulletje viel omver, en zonder op te houden met huilen, schopte hij naar Bonestaak en raakte hem net tegen zijn knie.
'Au!' riep Bonestaak verwoeder huilend dan ooit. 'Ge-

menerd! Moet je me nog schoppen als ik half dood ben van narigheid?'
'Waarom duw jij me dan om, als ik half dood ben van honger?' jammerde Bulletje, ontroostbaar schreiend. 'Jij ben gewoon een beul, jij!'
Bonestaak keek hem door zijn tranen heen aan.
Hij zag een ontdaan gezicht en zelf voelde hij ook hoe hij beefde van angst voor de verschrikkelijke dingen, die misschien nog komen zouden. En hij stak zijn hand uit, hielp Bulletje weer op de been, boende met zijn

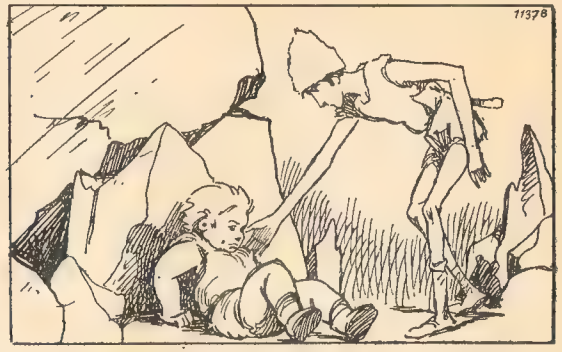

vuisten dapper de tranen uit zijn ogen en zei: 'We lijken wel gek om nou nog ruzie te gaan zoeken! . . . Bulletje, we moeten weer op weg. We moeten zoeken naar de uitgang, want anders zullen we hier akelig moeten sterven. Heb je daar dan zin in?'
Bulletje keek hem met grote, betraande ogen aan en bekende, dat hij hoegenaamd geen lust had om akelig te sterven in die pas ontdekte druipsteengrot. Maar verder zoeken was nog wat anders.
'Ik kan niet meer, Bonestaak,' zuchtte hij pijnlijk.

'Onzin,' zei Bonestaak overtuigd. 'Je moet, doodeenvoudig. Ik kan ook niet meer, maar ik ga toch verder. Kom, vooruit, misschien vinden we nou wel een uitgang!'
Steunend en kermend hief Bulletje zich op zijn vermoeide benen en daar begonnen zij opnieuw hun onzekere tocht, op goed geluk dan de ene, dan weer de andere zuilengang inslaande. Ze kwamen maar moeilijk vooruit en hun voeten deden met elke stap meer pijn, want de dierevellen laarzen waren er niet op berekend om over zo'n scherpe stenen grond te lopen. Overal waren er scheuren in gekomen en de steenscherven sneden in hun voeten, dat ze het wel uit konden schreeuwen van de pijn.
En toen merkten ze met schrik dat het minder licht werd in de grot. Ze durfden het eerst niet te bekennen en hoopten allebei, dat ze zich vergisten, maar het was geen vergissing: van ogenblik tot ogenblik werd het duisterder. Nog een poosje strompelden zij voort, tot ze opeens allebei tegelijk vielen, doordat zij struikelden over een grote steen, die voor hun voeten lag en die zij in de zwaarder wordende schemering geen van beiden gezien hadden. Moeilijk stonden zij op.
"t Wordt donker, Bonestaak,' zei Bulletje zacht, en zijn hart klopte in zijn keel.
'Ja,' antwoordde Bonestaak, 'natuurlijk wordt het donker. Dacht jij soms dat de dag nooit omkwam in een

druipsteengrot?' Hij was ook lang niet gerust en naar gewoonte deed hij nijdig om dat te verbergen.
'Nou,' zei Bulletje half huilend. 'Je hoeft me niet te bijten! *Ik* maak 'et toch niet zo donker, dat jij bang wordt!' . . .
Bonestaak wou een nijdig antwoord geven, maar hij bedacht zich. Het werd nou eindelijk eens tijd om verder geen ruzie te maken. Ze hadden elkaar veel te hard nodig. En daarom zei hij verzoenend: 'Nou, jó, wor nou niet nijdig. Ik meen 'et immers niet kwaad . . . Maar . . . eh . . . nou kunnen we toch niet verder zoeken . . . We . . . we zullen hier vannacht moeten blijven en morgen verder zoeken.'
'Zonder eten of drinken?' vroeg Bulletje verschrikt. 'In die nare, donkere grot?'
Bonestaak haalde zijn schouders op.
'Drinken is er genoeg,' zei hij, wijzend op de vage spiegeling van een meertje vlak bij hen. 'En eten zullen we wel doen als we weer bij Dinsdag terugkomen . . . morgen.'
'Zouen we morgen?' vroeg Bulletje ongelovig.
Bonestaak deed zijn best om te lachen, en hij zei, net of hij het zeker wist: 'Natuurlijk, jó, wat dacht je dan? We hebben morgen de hele dag de tijd om te zoeken!'
'Maar waar moeten we slapen?' vroeg Bulletje benauwd. 'We kunnen toch zo maar niet op die stenen bodem gaan liggen?'

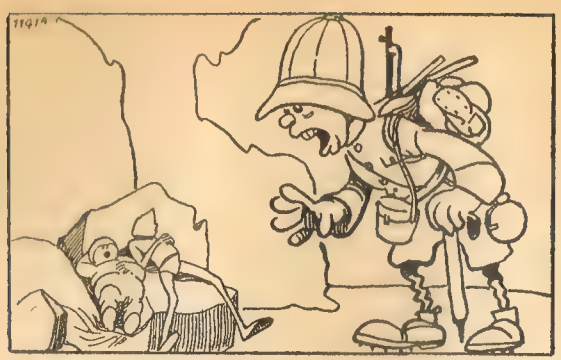

'Ik ben hard bang, dat het toch zal moeten,' zei Bonestaak bedenkelijk. 'Ontdekkingsreizigers moeten zich aan veel ontberingen wennen, dat zie je.'
Bulletje zuchtte diep.
'Lekkere ontdekkingsreizigers,' smaalde hij. 'Ik wou, dat er maar es een echte ontdekkingsreiziger kwam, die óns ontdekte.'
Bonestaak zuchtte met Bulletje mee. Maar hij vermande zich en zei dapper: 'Kom, Bulletje, we moeten de moed niet opgeven. Laten we nou es een lekkere zachte steen uitzoeken om op te slapen.'
Het grapje sloeg niet erg in. Nog even scharrelden zij rond, maar het werd geheel en al duister, en toen gingen zij maar onder een vooruitstekend rotsblok zitten om de nacht door te brengen. Ze hielden elkaar bij de hand vast.
Af en toe zeiden Bulletje en Bonestaak nog wat tegen elkaar, maar elke keer klonken hun stemmen al vermoeider en slaperiger, en het duurde niet zo heel lang, of geen van beiden dacht meer aan praten of vragen. Tegen elkaars schouder gezakt waren ze ingeslapen, op van vermoeienis en angst, uitgeput van zenuwachtigheid.
Van tijd tot tijd zuchtte een van beiden diep in zijn slaap, of jammerde zachtjes. Eén keer riep Bulletje zelfs: 'O, moeder, moeder, moeder!' . . .
Maar Bonestaak werd er niet wakker van, en zijn kleine

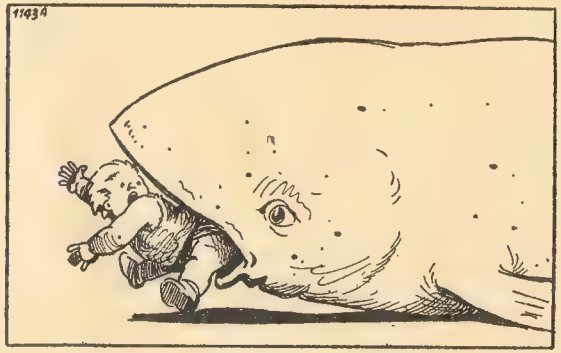

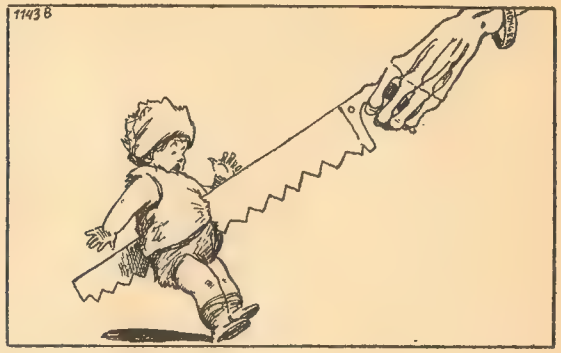

dikke vriend zelf ook niet. Ze sliepen als blokken, en dat was ook het beste wat ze maar doen konden, want zolang ze sliepen, voelden ze hun gloeiende honger niet, en evenmin werden ze gekweld door de jagende angst, nooit de uitgang meer te zullen terugvinden, en zo een jammerlijke dood te moeten sterven. Uren aaneen sliepen ze door, snurkend, onbeweeglijk, hand in hand. Zo ging een groot stuk van de nacht voorbij . . .
Maar opeens ontwaakte Bonestaak met 'n geweldige schrik: Bulletje had een snerpende noodkreet uitgestoten.
'Wat is er?' gromde de lange boos, omdat het hart hem haast uit zijn borst sprong, zo was hij geschrokken.
'He?' zei Bulletje slaperig. 'Waarom schreeuw je zo?'
'Ik schreeuw niet! Jij schreeuwt!' foeterde Bonestaak nijdig. 'Je gaf een gil of je vermoord werd. Zat er soms weer een haai aan je te sjorren?'
'Aauwauwauw!' kermde Bulletje opeens weer.
Bonestaak sprong overeind van schrik.
'Wat is-t-er nou?' vroeg hij, wat minder nijdig, omdat hij zich bezorgd maakte.
'O,' kreunde Bulletje. 'Ik weet 't niet, Bonestaak, maar 'k had net een gevoel, of iemand in m'n buik aan 't zagen was . . . Aauwauwauw! daar begint et weer!'
'Je moet je niet ongerust maken,' ried Bonestaak, 'dat is enkel de honger maar!'
'Enkel de honger maar,' zuchtte Bulletje. 'Dat noemt

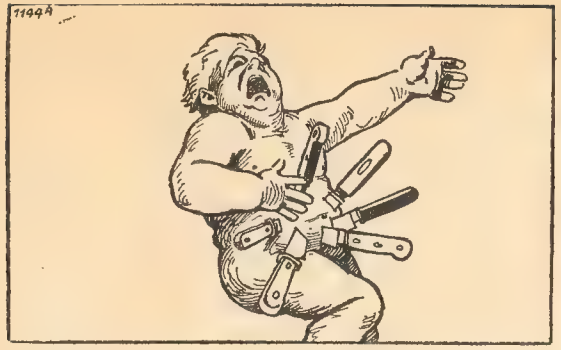

hij enkel de honger maar . . . 't Is net of ik van binnen in brand sta . . . Auwauw!'
'Wees nou een beetje flink, Bulletje,' zei Bonestaak bemoedigend. 'Ik heb natuurlijk ook pijn in m'n buik van de honger, maar hoor je mij nou zo te keer gaan?'
'Nogal een wonder,' vond Bulletje. 'In jouw buik is niet half zoveel plaats voor pijn als in de mijne. D'r gaan scherpe messen door heel m'n arme buik.'
'Laten we liever proberen, weer te gaan slapen,' ried

Bonestaak wijs. 'Dan kunnen we morgen verder zien.'
'Morgen?' zei Bulletje triestig. 'Morgen ben ik vast dood, Bonestaak. Ik hou die honger geen hele nacht meer uit.'
'Wees niet zo kinderachtig,' bromde de lange. 'Denk liever es aan die mijnwerkers uit "Alleen op de Wereld!" Die deden het wel veertien dagen zonder eten.'
'Wat? Wou je me veertien dagen zonder eten laten?' riep Bulletje wanhopig.

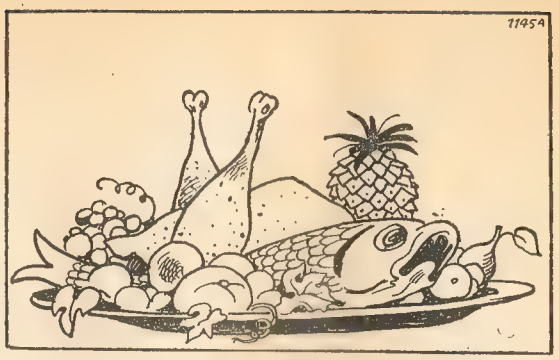

Bonestaak betuigde, dat hij zijn vriendje graag dadelijk een hele schaal vol lekker eten geven zou, maar dat er nou eenmaal in een pas ontdekte grot geen eten was. Hij voelde zelf ook een schroeiende honger, maar trachtte zijn kleine kameraad zoveel mogelijk op te beuren. Ze moesten nou maar weer gaan slapen, dan konden ze kracht verzamelen om zo spoedig mogelijk weer aan 't zoeken te trekken, de volgende morgen. En Bulletje zag in, dat dit het beste was.

Maar ze hadden goed praten en afspreken! Nu ze eenmaal wakker waren, half uitgerust, konden ze de slaap niet meer te pakken krijgen. Ze zaten maar te draaien en te keren, en voelden de honger aan hun ingewanden knagen, en de angst begon weer te jagen door hun hart, de angst, dat zij nooit meer de weg terug naar buiten vinden zouden . . . Dat zou wel een heel erg ongelukkig einde zijn van hun zo vol verwachting begonnen wereldreis! . . . Ellendig van honger omkomen

in een grot. Spannend om van te lezen, maar om het zelf te ondervinden . . .
Nadat ze zo enige tijd hadden liggen keren en draaien, en zich pijn gedaan hadden aan de harde steenbodem, fluisterde Bulletje: 'Slaap je, Bonestaak?'
'Nee,' fluisterde die terug. 'Ik kan niet meer in slaap komen.'
'Ik ook niet,' zuchtte Bulletje weer, en toen, nadat hij weer even gezwegen had: 'Zeg . . . Bonestaak?'

'Ja, wat is er?'
'Zeg, weet jij zeker, dat het nog nacht is?'
Bonestaak antwoordde: "t Is zo donker, dat ik geen hand voor ogen zien kan. Zie jij soms wel iets?'
'Nee, dat niet.'
'Nou . . . dan is het toch zeker nacht!'
Maar Bulletje zei met een bedrukt stemmetje: "t Zou ook kunnen, dat we verdwaald waren in een stuk van de grot, waar nooit licht komt. En wat moeten we dan?'

Bonestaak voelde zich koud worden van schrik.
'Ben je dan niet bang?' weervroeg Bulletje. 'Ikke wel... ik zit gewoon te bibberen van angst... O, Bonestaak, wat moet er nou toch met ons gebeuren?'
'We moeten de moed niet verliezen,' zei Bonestaak, en hij kon niet helpen, dat zijn stem erg beefde en dat zijn tanden tegen elkaar klapperden van inwendige angst. 'Maar als we nou es in een donker gedeelte van de grot te land gekomen zijn?'

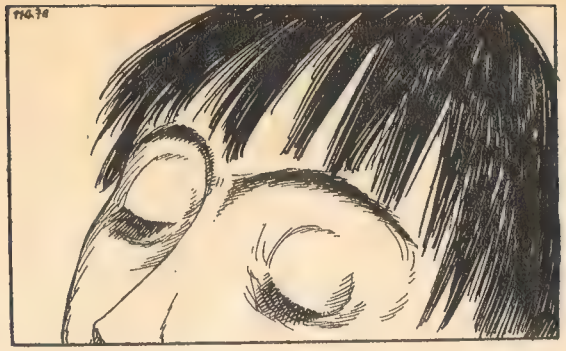

'Ik geloof niet, dat dat zo is. En als het zo is, moeten we zoeken naar een gedeelte, waar het wel licht is.'
'Ik geloof vast, dat de nacht om is,' jammerde Bulletje. 'Ik heb helemaal geen slaap meer, en jij ook niet... Zouen we maar niet verder gaan zoeken?'
'Onzin!' snauwde Bonestaak.' "t Is nacht, en ik ben veel te moe om al verder te gaan. We moeten nog maar een uur of wat slapen, dan komt het licht vanzelf... Wel te rusten, ik doe m'n ogen toe!'

Bulletje zei nog wat, maar Bonestaak gaf geen antwoord meer. Toen moest hij ook zijn mond wel houden, en ondanks zijn angst en honger werd de vermoeienis hem toch de baas, langzaam sluimerde hij weer in. Vóór hij sliep, had hij zijn vriend al zachtjes horen snurken. Dicht tegen elkaar aangedrukt sliepen de ongelukkige avonturiers, vast en diep, uren achtereen. En toen Bonestaak eindelijk zijn ogen opendeed, gaf hij een schreeuw van vreugde, waardoor ook Bulletje ontwaakte.

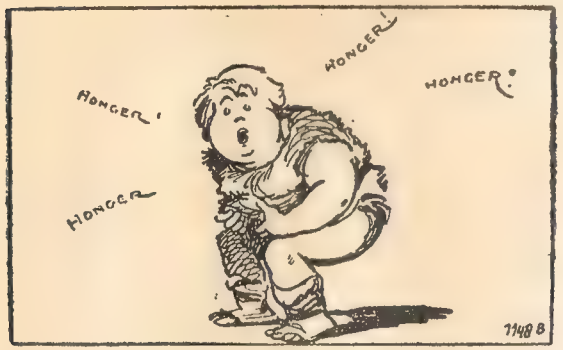

Zonder dat ze het gemerkt hadden, was het dag geworden. En zo blij waren ze, dat Bulletjes vreselijke veronderstelling onjuist bleek, dat ze dansende om elkaar heen sprongen, alsof alle gevaar geweken was. Maar die dolle vreugd duurde niet lang, want eensklaps greep Bulletje naar zijn dikke buik en piepte: 'Aauwauwauw! Daar begint het weer, Bonestaak! Oowww wat heb ik een honger... O, Bonestaak... as we toch maar wat te eten vonden!'...

Bonestaak keek ernstig en maakte ook een verdachte wrijfbeweging over zijn maag. Maar hij zei met vaste stem: 'Hoor es, Bulletje, nou niet langer over eten zeuren. Klagen en kermen helpt toch niks. D'r is hier nou eenmaal geen eten in de grot. We gaan ontbijten met een slok water, en dan maar weer aan 't zoeken naar een uitgang. Hoe minder je over je honger klaagt, hoe minder last je d'r van hebt.'
Bulletje geloofde er niet veel van.

Maar hij wou niet minder dapper zijn dan z'n kameraad en dronk dus uit de kom van zijn hand een paar slokken fris water, welk nattig ontbijt hem zeer verachtelijk voorkwam.
'Nou je broekriem maar eens flink vast aanhalen,' commandeerde Bonestaak. 'Dan voel je de honger veel minder!' Ze regen hun broekriemen dus ferm in, zover ze maar konden, en maakten zo hun buik zo klein mogelijk. En toen gingen ze weer op stap.

De tweede dag van hun omzwervingen door de druipsteengrot werd een ontzettende marteling. Nergens vonden ze ook maar een spoor van een uitgang. De honger verscheurde hun ingewanden. Hun voeten waren vol wondjes van de scherpe stenen, die overal verspreid lagen. Zij bezweken telkens haast van vermoeienis en narigheid, en moesten elkaar bij de schouders houden om niet neer te vallen van uitputting. Als de honger al te fel knaagde, dronken ze maar weer een slokje water uit een meertje.

En toen het weer donker werd, hadden ze nog steeds de weg naar de buitenwereld niet gevonden. Nu hadden ze de moed niet meer elkaar te beloven, dat ze de volgende dag zeker weer bij Dinsdag zouden zitten smullen. Ze voelden zich zo klein en verlaten en huilden om het hardst, tot ze uitgeput, met de armen om elkaar heen, snikkende in slaap vielen. In hun slaap huilden ze telkens weer. Boze dromen kwelden hen. En toen ze in de morgen wakker werden, voelden ze zich moe en lusteloos en wanhopig . . .

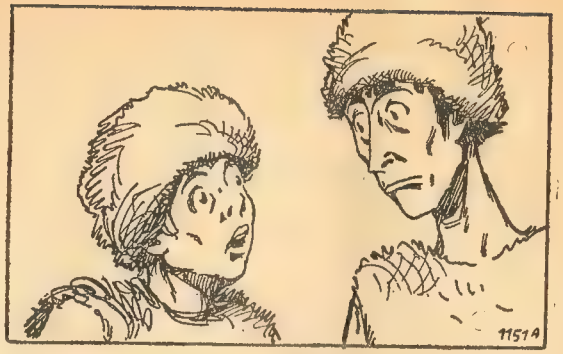

Met holle ogen keken ze naar het vreemde, blauwe licht, dat ze eerst zo mooi gevonden hadden en dat ze nu afschuwelijk noemden, echt afschuwelijk. Zo onnatuurlijk en vreemd en altijd net eender. Het zonlicht was duizendmaal mooier. Dat straalde en veranderde, en hier bleef dat blauwe licht maar aldoor even gelijkmatig en eentonig. Ze waren moedeloos en keken elkaar zwijgend aan. Ieder vond, dat de ander er bleek en vermagerd en koortsig uitzag, maar ze zeiden niets, om mekaar niet nodeloos nog wanhopiger te maken.

'Eigenlijk is het de moeite niet waard, om nog verder te gaan lopen op die gemene, snijdende keien,' zuchtte Bulletje mistroostig.
'Wat wou jij dan?' vroeg Bonestaak bang.
Bulletje haalde de schouders op en zei langzaam: 'Wat zullen we ons moe maken en pijn doen? D'r is toch niks aan te veranderen, snap je dat nog niet? We komen d'r nooit meer uit! O, Bonestaak!' . . .
'Dat moet je niet zeggen!' schreeuwde deze driftig. 'As je de moed verliest, ben je weg!' . . .

'We zijn allang weg,' was Bulletjes moedeloos antwoord, maar Bonestaak stond op en zei vastberaden: 'Je moet weten wat je doet. Maar ik ga verder zoeken. Als je niet mee wil gaan, moet je hier maar alleen blijven liggen.'
Daar had Bulletje echter ook de moed niet toe, en zo hief hij zich kermend op zijn gewonde voeten, en strompelde naast zijn vriend voort, die er niet veel beter aan toe was. Wat waren ze uitgeput! Hun krachten dreigden hun te begeven.

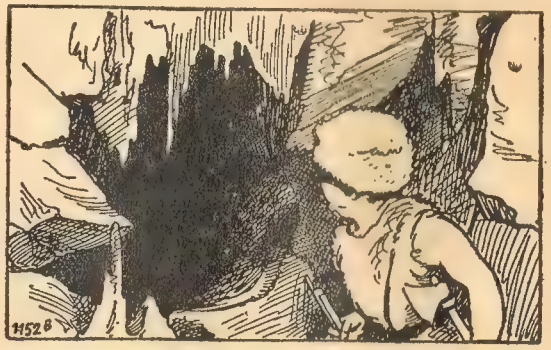

Ieder ogenblik moesten ze rusten. Al dieper zonken ze weg in moedeloosheid en angst. Als met gloeiende tangen pijnigde de honger hun arme buiken, en voortdurend liep er water in hun mond en meenden ze, dat ze flauw zouden vallen van akeligheid.
Op een keer, het was zeker weer al middag, rustten ze uit op een steenbrok, en zaten met het gezicht naar een groot zwart gat in de rotswand, dat wel een diepe nis leek. Bulletje staarde met brandende ogen in die zwarte duisternis . . .

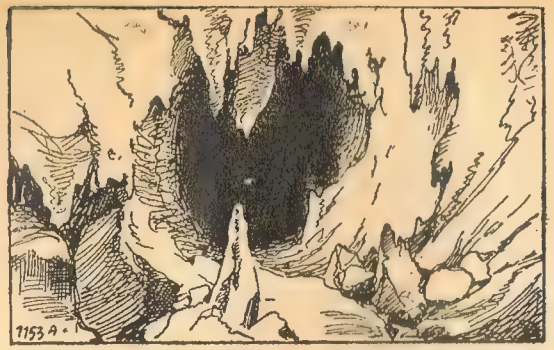

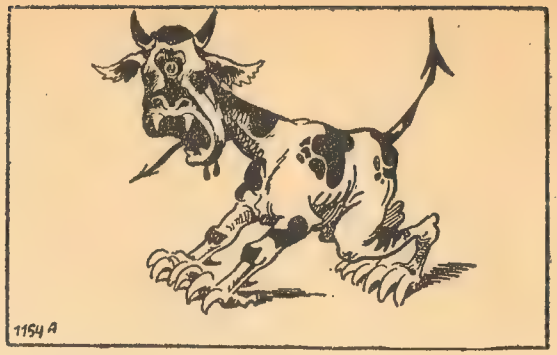

Eensklaps greep hij de arm van zijn vriend en riep angstig: 'Kijk es, Bonestaak! . . . Daar in dat zwarte hol zit iets ons aan te kijken . . . zie je dat?'
Met een schok van schrik kwam Bonestaak uit z'n gebogen houding overeind, en keek met grote angstogen in het donkere gat tegenover hen. En klappertandend van vrees zag hij ook iets, dat wit blonk, alsof een scherp oog hen strak aankeek. De jongens grepen elkaar bij de hand.
Het hart klopte hun in de keel. Zij verwachtten ieder ogenblik, dat er een gruwelijk beest uit het donker van dat hol op hen zou toespringen om hen te verslinden. Maar er gebeurde niets. Alles bleef doodstil. En het vreemde, witte oog, dat hel blonk, bleef hen maar star aankijken, en de twee jongens konden er hun ogen niet afhouden, en vroegen zich met ontzetting af, wat er hun daar voor een nieuwe schrik wachtte. Eindelijk fluisterde Bulletje: 'Zou het een beest met één oog zijn?'
Nog een poosje wachtten ze, zwijgend en angstig of het éénogige beest niet op hen zou toespringen. Maar toen er niets gebeurde, week allengs hun angst en zij voelden zich meer verbaasd dan bang. Bonestaak zei: 'Weet je, wat ik geloof, Bulletje? Ik denk, dat het vreemde beest zeker zo bang van ons is, als wij van hem! Misschien heeft 'et nog nooit een mens gezien, en ze zeggen, dat zulke dieren doodsbenauwd voor mensen zijn!'
Bulletje knikte. Dat had hij ook wel eens gehoord.
'Dan moesten we maar es proberen, dat dier weg te

jagen,' zei hij. 'En als we dan zien, waar 'et heen loopt, vinden we zo misschien toch nog een uitgang.'
Dat was nog zo'n kwaad idee niet van Bulletje. Bonestaak besliste, dat ze het plan moesten uitvoeren. De vraag was alleen maar, wie er zijn huid zou wagen en erop af gaan? Aarzelend keken ze mekaar aan. Toen stonden ze tegelijk op.
'Vooruit!' riep Bonestaak zacht. 'Allebei d'r op af. En goed hard schreeuwen!'
Zij verzamelden al hun krachten en renden gillend en met hun armen zwaaiend op het donkere hol toe. Hun harten sloegen heel wat vlugger en luider dan gewoonlijk, maar zij hielden zich dapper en stoven onversaagd voorwaarts.
Het beest in het hol trok er zich echter een bedroefd beetje van aan: het valse, wit blinkende oog bleef hen maar strak aanzien.
Vlak voor de duistere nis bleven de twee helden voorzichtigheidshalve toch maar staan.
'Het gaat niet weg,' zei Bulletje zacht en teleurgesteld.
'Maar het komt er ook niet uit,' stelde Bonestaak vast.
'Het beweegt zich niet eens,' overwoog Bulletje.
''t Is een gek beest Ik begrijp er niks van, En het knipt geen eens met dat rare, witte oog.'
'We moeten er dichter bij gaan,' zei de lange dapper.
En onder vervaarlijk spektakel drongen de vrienden nog dichter het hol in.
Het oog bleef maar staren. Eindelijk stonden zij aan de schemerige ingang en loerden scherp de duisternis in, of ze niets van het geheimzinnige beest konden

onderscheiden. En toen riep Bonestaak ineens: 'D'r is helemaal geen beest, Bulletje! . . . Zie je wel* . . . Weet je wat ik geloof?'
"t Zelfde als ik zeker,' antwoordde Bulletje, 'd'r is geen beest en dus ook geen oog!'
'En die blinkende plek,' bedacht Bonestaak, 'dat is vast niks anders dan het licht in de verte . . . aan de andere kant van het hol.'
'En daar,' zei Bulletje aarzelend, 'daar is misschien . . .'
'Misschien een ander gedeelte van de grot,' vulde Bonestaak somber aan.
'Ja, maar misschien ook de buitenlucht!' hield Bulletje vol. 'O, Bonestaak . . . als dat es waar was!' . . .
'We zullen gaan kijken,' besliste Bonestaak, 'maar laten we ons niet te vroeg blij maken.'
Allebei keken ze vol hoop naar het verre, witte, kleine lichtplekje, en bedachten, dat, als het daar weer een grot was, er toch geen blauw licht heerste. Dat blanke licht stemde hen hoopvol. Zij voelden hun krachten herleven. Zij leden minder van de honger bij de gedachte, dat ze misschien weldra weer in de buitenlucht zouden zijn, op hun onbewoonde eiland, en dat Dinsdag, die zeker overal naar hen liep te zoeken, vast een lekker maaltje voor hen klaar had. Moedig drongen ze de donkere galerij in.
Ze hielden elkaar bij de hand, en al struikelden ze telkens over de ongelijke bodem en over in de weg lig-

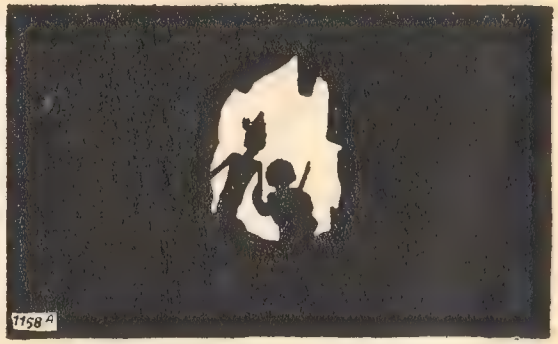

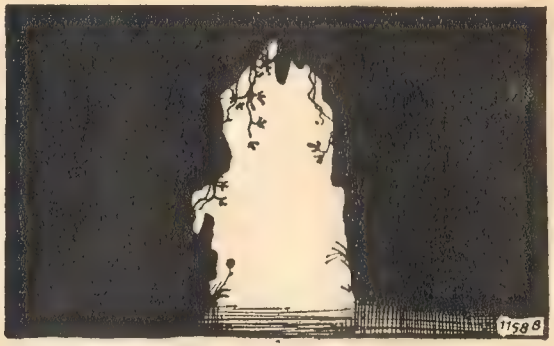

gende stenen, ze kwamen goed vooruit. Ze hijgden van inspanning en het zweet liep bij stralen over hun gezicht. Ze trilden op hun verzwakte benen, maar ze zetten door, de ogen strak gericht op het veelbelovende licht in de verte, waar misschien de redding was. Spreken deden ze niet. Met opeengeklemde lippen haastten ze zich voort en zagen langzaam aan het lichtplekje groter en groter worden.
Het duurde lang, eer ze aan het einde van de donkere tunnel kwamen. Onderweg moesten ze herhaaldelijk rusten, hoe verlangend ze ook waren om te zien, of aan het einde werkelijk de buitenwereld was of wel een ander, even wanhopig afgesloten gedeelte van de grot. Doch ze waren zo verzwakt en uitgeput van honger en ontbering en vermoeienis, dat ze de lange afstand niet in één adem door konden afleggen. Maar toch naderden ze allengs de poort, waardoor het blanke licht naar binnen viel.
Opeens bleef Bulletje staan. Hij trok Bonestaak aan zijn hand en zei met bevende stem: 'Kijk es goed, Bonestaak . . . zie jij ook langs de rand van die opening iets, dat veel lijkt op overhangende takken van bomen?'
'Ja,' antwoordde Bonestaak, na nauwkeurig toegekeken te hebben, 'ik geloof het vast!'
'Als dat zo is,' oordeelde Bulletje, 'dan moet de buitenwereld aan de andere kant van die opening zijn! O, Bonestaak! dan zijn we gered!'

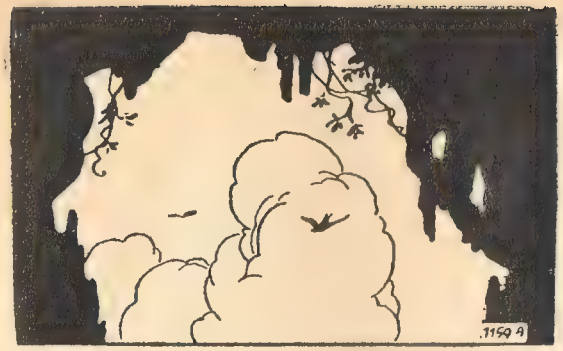

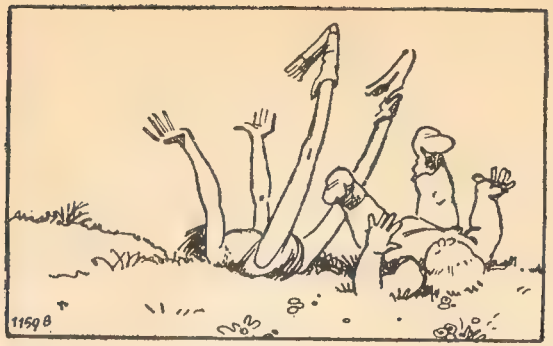

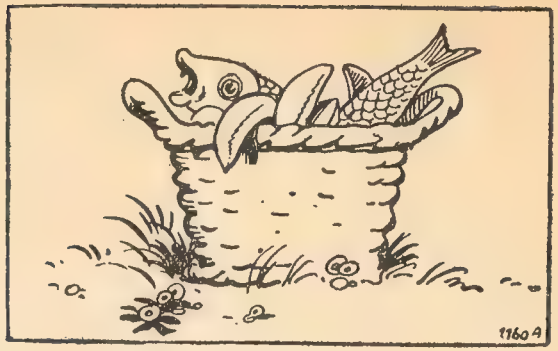

De hoop deed andermaal hun krachten toenemen, en haastig stapten zij vooruit. Nu werd de lichtplek snel groter. Duidelijk zagen zij de warreling van takken en bladeren langs de randen, en eensklaps juichten ze allebei tegelijk: 'De lucht! Ik zie de blauwe lucht, met wolken erin! Kijk, een vogel!'
Het was zo. In volle vaart renden zij nu vooruit, zo snel, alsof ze pas begonnen te lopen. En een minuut later stonden zij in het volle zonlicht en zagen de wereld terug, waaruit zij gedacht hadden voorgoed verdwenen te zijn.
'Hoera!' schreeuwden de vrienden, en rolden van pure vreugde hals over kop in het lekkere zachte gras. Ze wisten de eerste ogenblikken niet wat ze van dolle blijdschap doen moesten. Ze rolden om en om, grepen elkaar bij de schouders, dansten en schreeuwden maar: 'Gered! . . . Gered!' . . . en maakten de malste sprongen. Ze huilden en lachten tezelfdertijd, tot ze doodmoe en buiten adem gingen zitten tegen de stam van een palm, en hun bezweet gezicht afdroogden.
Eensklaps riep Bulletje: 'Kijk daar es, Bonestaak! Die goeie Dinsdag is zeker dicht hier in de buurt!'
En hij wees op een mandje, waar bananen in lagen, en een paar stukken gebraden vis, en zowaar ook boterhammen. Ze hadden geen tijd om erover na te denken, hoe ter wereld die menseneter aan boterhammen gekomen was. Als uitgehongerde wolven vielen ze op het

mandje aan, grepen de eetwaren eruit, en verslonden ze in een oogwenk.
Toen het op was, keken ze mekaar aan met hongerige ogen.
'Wat een akelig beetje!' riep Bulletje teleurgesteld. 'Dinsdag had toch waarempel wel wat meer in het mandje kunnen doen. 't Is nogal de moeite waard voor een paar jongens, die in geen week wat gegeten hebben!'
'Nou, een week,' zei Bonestaak. 'En Dinsdag is een wijze menseneter: je hebt toch ook wel es gehoord, dat je na zolang honger lijden niet direct te veel mag eten!'
'Te veel is zeker niet goed,' mopperde Bulletje, 'maar te weinig is toch ook hard, vind ik!'
'Maar zeg, Bulletje,' zei Bonestaak op onthutste toon. 'Kijk es even . . . daar . . . daar loopt een weg! Heb jij ooit gehoord, dat er op een onbewoond eiland grindwegen zijn? En daar staat zowaar een wegwijzer ook! Nou snap ik er helemaal niks meer van!'
Verbluft keek Bulletje rond. Het was zoals Bonestaak zei. Op een twintig meter van hun zitplaats liep een grindweg met een bocht om de bosrand.
'Zou Dinsdag die in de gauwigheid aangelegd hebben?' vroeg Bulletje onnozel, maar Bonestaak haalde minachtend de schouders op, en zei: 'Ben je nou helemaal?'

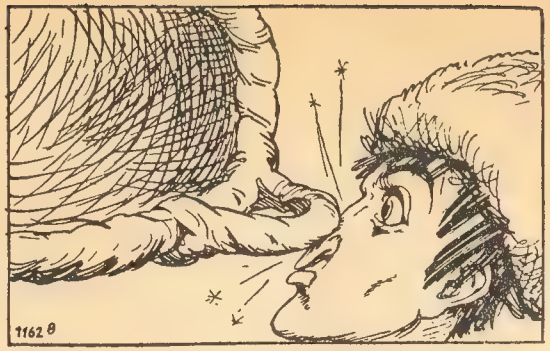

Bulletjes gezicht werd ongerust. Zachtjes mompelde hij: 'Een grindweg ... boterhammen ... een mandje, dat ik nog nooit gezien heb ... Bonestaak ... we zijn niet gered! We dromen of we zijn gek geworden van angst en narigheid. We zien dingen, die d'r niet zijn!' ...
'Dat jij gek geworden bent, geloof ik best,' antwoordde Bonestaak grimmig. 'Maar ik ben net zo wijs als altijd.'
'Nou ja, dat wil niet veel zeggen,' vond Bulletje, die kwaad begon te worden.
'Begin je weer?' raasde Bonestaak. 'Amper heb ik je van een akelige dood gered, of je begint weer te schelden en te schimpen!'
'Jij mij gered?' kraaide Bulletje. 'Nou geloof ik helemaal, dat er één van ons tweeën gek geworden is, maar ik vast niet!'
Bonestaak gooide hem toen het mandje naar zijn hoofd, en Bulletje gooide het weer terug, net met het hard gevlochten hengsel tegen zijn neus. Bonestaak riep 'Auw!' en sprong op hem toe.
En hoewel ze nog niet half op kracht gekomen waren, rolden ze daar alweer ouderwets over het gras, en plukhaarden, dat het een aard had, en schreeuwden erbij uit zeer gezonde longen.
Maar aan hun gevecht kwam een heel onverwacht einde, want ze voelden ineens, hoe ze door een stevige vuist in de nek gegrepen werden.
Bulletje en Bonestaak werden door de onbekende vuist plat tegen de grond gedrukt, met hun neus stevig in het gras. Ze vonden zo'n behandeling niet overeenkomstig hun waardigheid, en protesteerden dan ook

nadrukkelijk genoeg. Ze riepen: 'Hee, Dinsdag! Schei nou uit met je lolletjes, he! Toe, baldadige menseneter, hou je ongelikte handen bij je!'
Maar een heel andere stem dan die van Dinsdag begon boven hun hoofd te roepen.
En de greep liet niet los.
Wát de stem riep, konden de jongens niet verstaan. Ze hoorden enkel een paar maal zo iets als: 'Carambal' en 'Madre de Dios!'
Dat waren vloeken, die ze zich herinnerden van Ouwe Hein gehoord te hebben en in boeken gelezen, en ze maakten er de gevolgtrekking uit, dat ze in de handen van een Spaanse zeerover gevallen waren. Erg blij met het nieuwe avontuur waren ze nu juist niet!
Voor de vrienden goed en wel wisten, wat er met hen gebeurde, waren hun handen en voeten met stevige riemen gebonden en lagen ze naast elkaar in het gras, met hun gezicht naar omhoog, stom verwonderd, en niet weinig verschrikt. Over hen heen stond een woeste kerel gebogen met een bruin gezicht, een kromme haviksneus, een zwarte snor en een paar blinkende, donkere ogen, die wel vlammen leken. Hij droeg een rood hemd en een vreemde, wijde broek met knoopjes opzij. Erg boos scheen hij overigens niet.
Hij leek meer verbaasd, dan kwaadaardig, en stond de vrienden maar aan te kijken, alsof ze een soort wonderdieren waren. Telkens schudde hij het hoofd met de pikzwarte haren en mompelde tussen de tanden weer zo iets van: 'Carambal'
Toen nam hij de windbuksen en de verdere wapenrus-

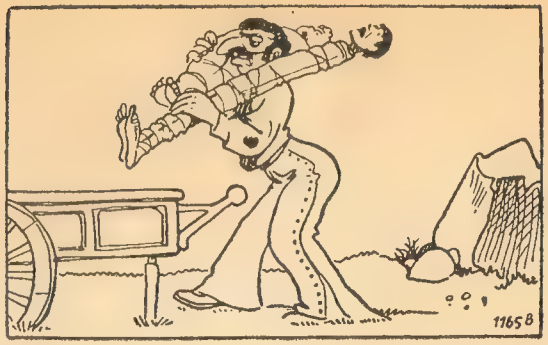

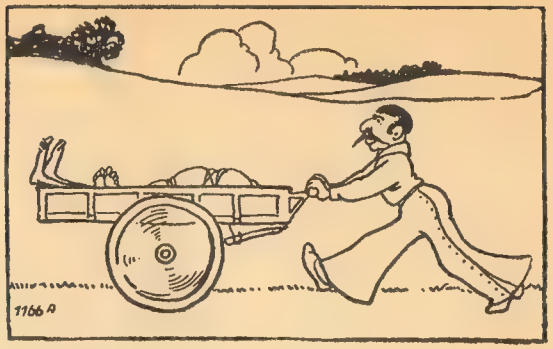

ting van de wereldreizigers in zijn handen en begon hartelijk te lachen. Bulletje en Bonestaak voelden zich diep vernederd en beledigd.
Bonestaak verzamelde al zijn moed en schreeuwde brutaal: 'Wil je ons wel eens gauw losmaken, lelijke zeerover, dat je bent."
De man keek hem verwonderd aan, glimlachte flauwtjes en trok er zich niks van aan.
Toen herhaalde Bulletje, die onder geen voorwaarde voor zijn makker wilde onderdoen, dezelfde woorden nog eens in het Engels, maar de zeerover kwam er al even weinig van onder de indruk. Rustig ging hij weg, en kwam dadelijk terug met een handkarretje. Daar lei hij de twee geboeide gevangenen op, dreigde hen eens met de vuist, keek ze kwaad aan, en begon toen kalm met hen naar de weg te rijden. Daar draaide hij het wagentje in rechtse richting en bleef staan. Doodbedaard draaide hij een sigaretje, stak dat aan en nam de burrie van het wagentje weer ter hand. Op zijn dooie gemak karde hij de twee verontwaardige en ongeruste vrienden langs de weg voort. Bulletje keek Bonestaak eens aan en vroeg: 'Begrijp jij er wat van?'
'Ikke niet,' zei Bonestaak. 'Hoe komen er nou ineens mensen en wegen op ons onbewoonde eiland? En wat wil die vreemde snoeshaan met ons? Kwaad ziet hij er niet uit, maar waarom heeft ie ons gebonden?'
'Dat zou ik ook wel es willen weten!' snoof Bulletje woedend. 'Wat verbeeldt die vent z'n eigen wel? We zijn geen bandieten of kalveren!'

Ineens kwam de stem van de man, die zwaar dreigend in zijn onverstaanbare taal iets brulde, en de jongens met zijn vurige zwarte ogen kwaad aankeek. Zij verstonden er niets van, maar ze begrepen heel goed, dat hij niet hebben wou, dat ze samen praatten, en verschrikt hielden ze hun mond. Maar ze dachten zoveel te meer, en die gedachten waren niet van de plezierigste. Van het platte wagentje konden ze een gedeelte van de omtrek overzien en denk eens hoe verbaasd ze waren, toen ze beneden zich een hele stad zagen liggen.
Ze reden blijkbaar over een bergweg, en aan de voet van de berg lag zowaar een stad met witte huizen en platte daken. De plantengroei was net als op hun eiland, maar veel minder dicht en woest. Een tijd lang lagen ze zwijgend te kijken en na te denken over hun zonderlingen lotgevallen en over het gevaar, waarin ze verkeerden. Toen fluisterde Bonestaak: 'Als ie ons door de stad rijdt, ga ik hard om hulp roepen.'
'Ik ook!' zei Bulletje dadelijk. 'We zullen schreeuwen, dat ze 't op een uur afstand horen.'
De zeerover keek weer nijdig, maar hij zei deze keer toch niks en de jongens gingen voort met fluisterend te overleggen.
'Had jij me maar niet aangevallen!' verweet Bulletje kribbig. 'Dan hadden we 'm kunnen zien aankomen, en ons verdedigen.'
Bonestaak keek eens naar de gespierde gestalte van de rover en haalde de schouders op.
Ze verlangden ernaar, gauw in de stad te zijn, die ze telkens dichterbij zagen, als ze weer een bocht van de

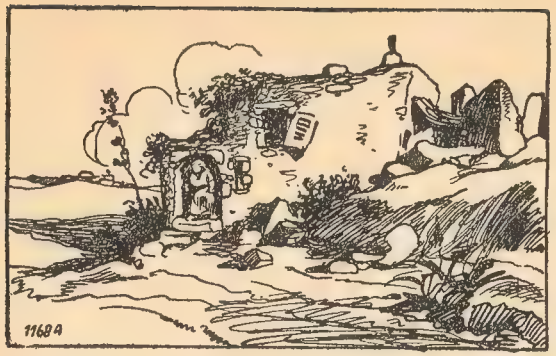

slingerende weg omsloegen. Maar ze werden teleurgesteld, want hoewel ze vlak bij de stad kwamen, reed de zeerover er niet binnen, maar draaide vlak langs de buitenkant ervan, tot hij stil hield bij een klein huisje, dat er nogal vies en vervallen uitzag. Op zijn geroep kwam een slonzige vrouw naar buiten gelopen, die met open mond bij het karretje bleef staan kijken.
De man zei wat tegen haar, en zij sloeg de handen boven haar hoofd kletsend ineen en toen begonnen ze samen te praten en te lachen, erg vrolijk en luidruchtig. Waarop de man de twee jongens van de handwagen nam en ze binnendroeg in het huisje, waar hij ze in een soort kippenhok opsloot. Een paar vuile kleine kinderen kwamen naderbij lopen en bleven met de vingers in hun neusgaten verbaasd staan kijken. De moeder wees op de gevangenen en zei wat en de kinderen weken verschrikt achteruit.
De man maakte de handen van de jongens los, maar hun voeten liet hij gebonden, en hij wees dreigend op die boeien en trok zijn wenkbrauwen kwaadaardig samen, alsof hij hun te kennen wou geven, dat hij hen minstens levend villen zou, als ze het waagden, die los te maken. Daarop schoof hij een grote schotel brokken droog brood, een bos bananen, wat half afgekloven benen en een bak water naar binnen. Toen sloot hij het hok met een stevig hangslot en ging weg. Het eten was niet precies van het fijnste, en de manier

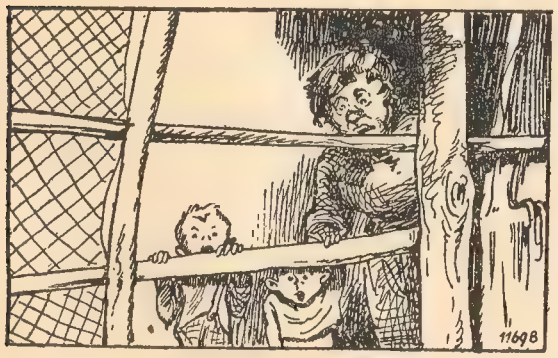

waarop het werd opgediend, beviel de kameraden volstrekt niet. Het leek wel of ze beesten waren! Maar het was althans eten, en na de opwinding en de angst van hun gevangenneming kwam de razende honger met verdubbelde kracht terug. Haastig vielen zij op de voorraad aan. De vrouw en de kinderen bleven voor het hok staan loeren en hun ogen gingen al verder en verder open, hoe meer Bulletje en Bonestaak vorderden met hun vervaarlijke maaltijd.
De twee avonturiers knapten helemaal op van het eten. In gewone omstandigheden zouden ze het droge brood met water niet precies een koningsmaal gevonden hebben, maar nu smaakte alles hun even lekker, alleen naar de half afgekloven beenderen konden ze niet kijken zonder misselijk te worden. Ze lieten ze dan ook liggen zonder ze aan te roeren. Maar toen ze hun buiken dik en rond gegeten hadden, keken ze de wereld met andere ogen aan, en waren heel wat opgemonterd.
Bulletje was zelfs even baldadig. Ontstemd over het stomme gegaap van die vuile kinderen, vloog hij ineens tegen het gaas op en schreeuwde woest: 'Boeoeoeoeh!' De uitwerking overtrof zijn stoutste verwachtingen. Want zowel de kinderen als de vrouw vlogen gillend achteruit, bleek en angstig. De kinderen zetten het op een schreeuwen, en de vrouw nam ze gauw mee, keek bij de deur van de schuur nog even schuw om en sloot die toen achter zich af.

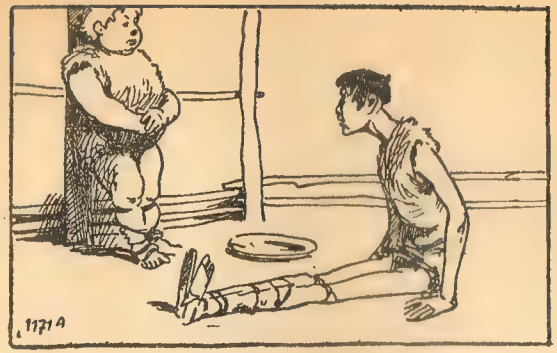

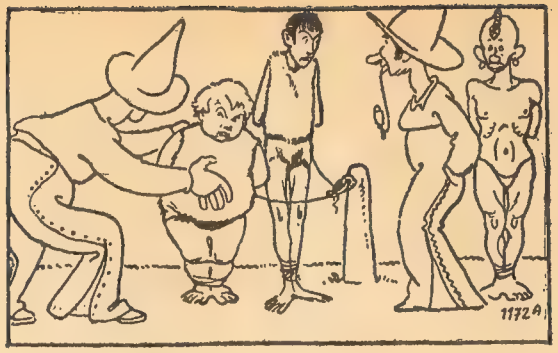

'Ziezo,' zei Bulletje tevreden. 'Die heb ik alvast de schrik op het lijf gejaagd.'
'Als je dat maar niet moet bezuren, jongetje,' merkte Bonestaak weinig troostvol op. Toen dachten ze na over hun wonderlijk lot. En waar ter wereld ze toch wel terechtgekomen konden zijn, en ze begrepen er nog altijd niets van. 'Ik begrijp maar één ding,' zei Bonestaak somber. 'En dat is, dat we gevangen genomen zijn door een soortement zeerover, en opgesloten.'

Bulletje zuchtte.
'Stel je voor,' zei hij moedeloos, 'dat we dachten weer op ons lekkere onbewoonde eilandje te zijn teruggekomen, en daar vallen we midden in die akelige bewoonde wereld, met steden en grindwegen en zo.'
'En schurken, die je gevangen nemen om je als slaaf te verkopen, of zo iets,' voegde Bonestaak er mistroostig bij, waarop Bulletje zwartgallig voortging: 'De bewoonde wereld is toch zeker vól schurken! Aardige, eerlijke mensen vin je enkel onder de menseneters: denk maar aan Dinsdag!'
'Maar hoe kom je van een onbewoond eiland door een druipsteengrot in de bewoonde wereld?' vroeg Bonestaak. 'Dát zou ik wel es willen weten.'
Bulletje was er ook erg nieuwsgierig naar, maar voor het ogenblik ging zijn ongerustheid over de naaste toekomst hem toch nader aan het hart.
'Als slaaf verkocht,' zei hij bedroefd. 'Daar ga je een

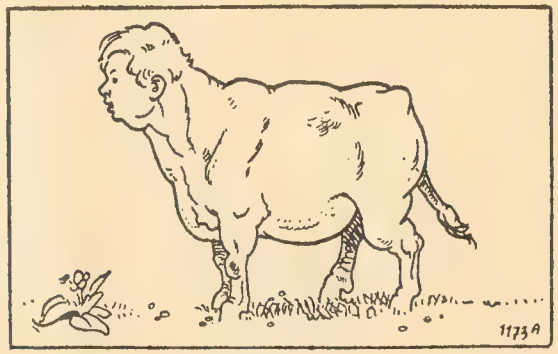

wereldreis voor maken. Daar kom je voor op een onbewoond eiland. Daar ontdek je druipsteengrotten voor. Daar ga je half dood voor van honger ... Daar haal je het kunststuk voor uit om van een onbewoond eiland in de bewoonde wereld terug te komen zonder over zee te gaan ... Daar word je beroemd voor! ... Komt er een doodgewone bandiet, neemt je gevangen en gaat je als slaaf verkopen ... 'k Mag tenminste lijden, dat ik page of zo iets word bij een sultan of bij z'n vrouw.'

'Natuurlijk!' zei Bonestaak. 'Jij zoekt natuurlijk weer het beste voor je eigen uit. Ik mag voor jouw part zeker de ploeg trekken op het land, he?'
Bulletje keek zijn kameraad eens aan. Toen knikte hij en oordeelde: 'Als ik je zo aankijk, geloof ik wel, dat je erg veel aanleg hebt om de ploeg te trekken. Daar moet je voor van een taai ras zijn. Nou, taai ben je ... je lijkt wel wat op een palingvel ... Ik zelf ben veel te fijn gebouwd voor zulk soort werk.'

'Jij?' zei Bonestaak smalend. 'Jij bent enkel maar een dikke, verwaande kwast. En je hebt veel kans, dat ze jou voor vetgemest kalf verkopen.'
'Dat zou jij wel willen,' antwoordde Bulletje, en stak zijn tong uit. 'Jij bent een slechte vriend. En toch zal ik aan de sultan vragen, of ie jou een gemakkelijker baantje wil geven: de hondehokken schoonmaken of zo iets. Je ziet, dat ik niet haatdragend ben.'
'Nee, je bent enkel reusachtig vervelend,' vond Bone-

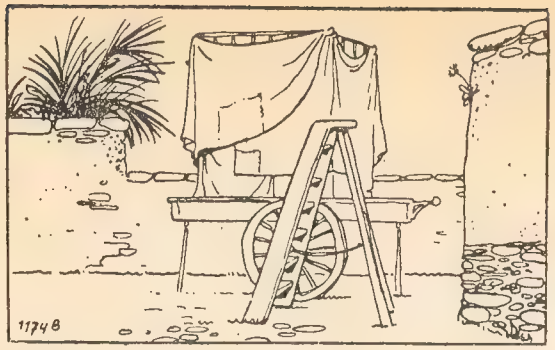

staak. "t Was beter, dat je een middel verzon om hier vandaan te ontvluchten.'
'Ontvluchten, ja . . . dat zou aardig zijn! Maar hoe?'
Terwijl de jongens zaten te overleggen of er soms kans bestond te ontvluchten, was de woesteling, die hen gevangen genomen had, al thuisgekomen en zat met zijn vrouw in de kamer te praten, onderwijl hij z'n eten verorberde. En als ze hadden kunnen verstaan, wat de man en de vrouw samen verhandelden, dan zouden ze zeker omgerold zijn van verbazing en verontwaardiging. Handenwrijvend vertelde de man: "k Heb Antonio z'n getraliede kooi geleend, je weet wel, waar ie die panter in vertoond heeft een poos geleden. Nou, en die zet ik op een wagentje, sla d'r lappen omheen, dat ze van de straat af niets zien kunnen, ik neem jouw dubbele trap mee, en dan mogen er twee tegelijk opklimmen en in de kooi kijken voor een dubbeltje de persoon. Je zal es zien, wat ik vanavond al een hoop geld verdien. En as ik zo'n beetje binnen ben, dan verkoop ik ze aan een professor voor z'n verzameling of zo iets . . . Jongen, jongen, vrouw, wat hebben we een goeie dag vandaag! Als we 't goed inpikken, is ons fortuin gemaakt!'
De vrouw was al even blij met het buitenkansje als haar man. 'Maar,' zei ze, 'je mag wel goed zorgen, dat ze de mensen niet kunnen bereiken. Want ze zijn aardig gevaarlijk, hoor. Toen jij weg was, hebben ze geprobeerd om uit het hok te breken. De ene, die dikke, vloog brullende tegen de tralies op om de kinderen te verslinden. En als je gezien had, hoe ze

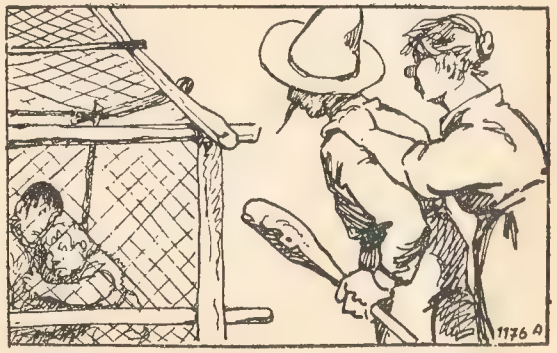

vraten! Dat was gewoonweg afschuwelijk! . . . 't Zijn vreselijke wilden, pas maar een beetje op!'
'Och,' antwoordde de man, 'ze zijn nog te klein om echt gevaarlijk te zijn. Ik kan ze nog best an. 'k Neem een dikke knuppel mee, en als ze kapsies maken zal ik ze wel trakteren, dan worden ze vanzelf mak . . . en nou gaan we de kooi op de handwagen zetten, want het begint al donker te worden, en dan komen er veel mensen op straat uit de haven en zo, en ik wou vanavond al een lieve duit verdienen. Kom, help es een handje, om dat gedierte in de kooi te brengen, maar pas op, dat ze je niet bijten!'
Met een dikke knuppel gewapend kwam de bruine kerel in gezelschap van zijn angstige vrouw in de schuur, waar Bulletje en Bonestaak triestig en nu bang geworden door de toenemende duisternis en de eenzaamheid, dicht bijeengekropen in hun hok zaten. Ze verstonden niets van wat de man en de vrouw samen praatten en dat was heel jammer, want het zou voor hen de moeite waard geweest zijn!
'Voorzichtig, Manuel!' zei de vrouw beverig. 'Hou ze goed in de gaten!'
'Wees maar niet bang,' antwoordde Manuel, en behoedzaam een lantaarn voor zich uithoudend, riep hij: 'Heeee daar, jullie . . . kom d'r es uit!'
Bulletje en Bonestaak verroerden zich niet, maar toen ze een flinke por met de knuppel kregen, begrepen ze ineens, dat ze uit het hok moesten, en met hun gebonden voeten hupten ze gauw naar voren.
'Kijk ze 's bang zijn!' zei Manuel tevreden. 'Ik geloof

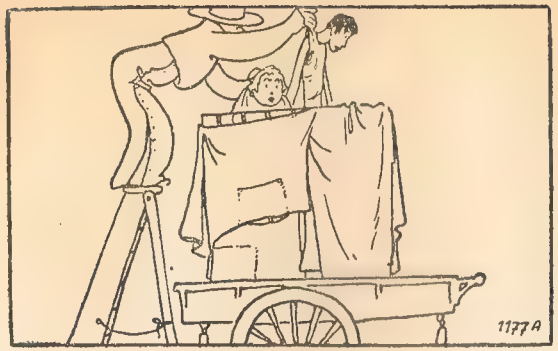

niet, dat ze erg gevaarlijk zijn, hoor. Een beetje flink optreden, af en toe een rammeling met de knuppel en ze eten uit je hand.'
Tot hun grote verbazing werden Bulletje en Bonestaak buiten in een getraliede kooi gedreven, die op een karretje stond. Toen ze daar eenmaal binnen waren, sneed Manuel de touwen door, waarmee hun voeten geboeid waren, en begon de kooi rondom met lappen te bespijkeren. Alleen de bovenkant bleef open.
Bulletje en Bonestaak zaten elkaar aan te kijken en

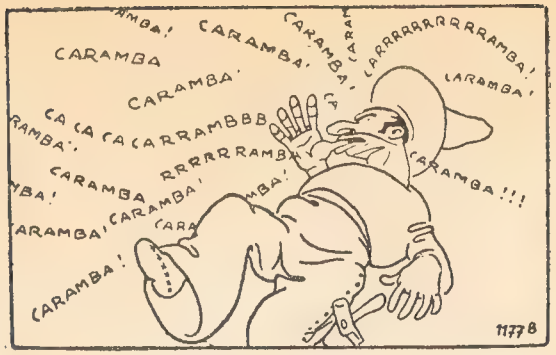
CARAMBA
CARAMBA!
CARAMBA!
CARAMBA!

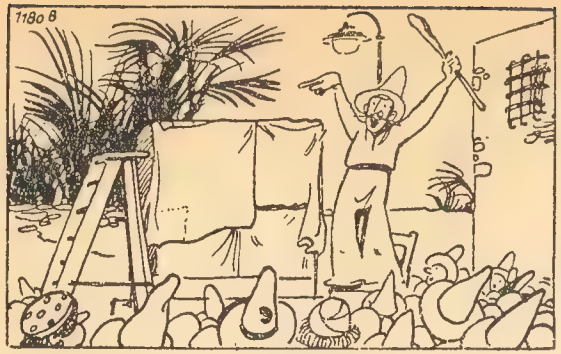

want het was een bewijs, dat zijn fortuin werkelijkheid was en geen verbeelding, geen droom. Hij was op weg een rijk man te worden!
Manuel stond stil. Hij was juist op een druk plein gekomen en de nieuwsgierige en verontruste blikken van de voorbijgangers, die staan bleven en naar het zonderlinge, met lappen omspannen wagentje keken, beloofden hem belangstelling genoeg. Vlug schoof hij zijn rarekiekkast onder een booglamp, klom op een stoel, die hij aan zijn karretje had gehangen en begon het volk toe te spreken. Maar eerst stak hij zijn woedend gezicht boven de kooi uit en porde de schreeuwende jongens gevoelig met de knuppel, zodat zij angstig zwegen.
Toen begon de heer Manuel te spreken: 'Boeren, burgers en buitenlui! Ja, jullie mogen best verwonderd kijken, want ik zal je laten zien, wat je nog nooit gezien hebt! Hier in die kooi heb ik twee wilde wezens, eigenhandig gevangen bij de uitgang van de Blauwe Grot. De geleerden hebben nog niet uitgemaakt of het mensen of apen zijn, maar vreselijk zijn zij om aan te zien, en gevaarlijk om erbij in de buurt te komen! Dames en heren, boeren, burgers en buitenlui, gaat dat zien! gaat dat zien!'
Bulletje en Bonestaak luisterden naar de onverstaanbare klanken, en keken elkaar verwonderd aan.
'Wat zou die rover daar staan parlevinken?' vroeg Bonestaak.
'Ik denk,' opperde Bulletje benauwd, 'dat ie ons aan staat te prijzen bij de liefhebbers.'

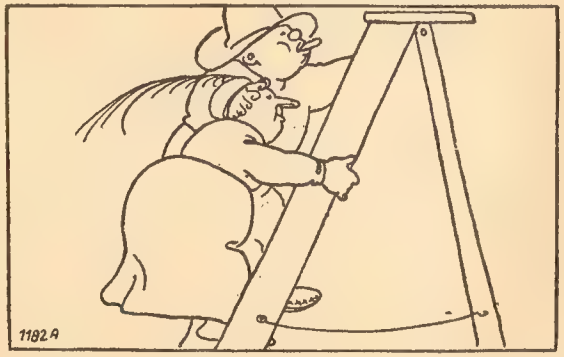

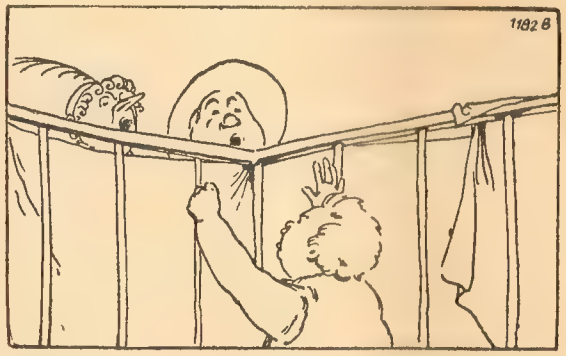

Zij voelden zich diep beledigd en ontsteld. Zouden ze nou werkelijk als beesten verkocht worden? Dat was toch een beetje erg, en het strookte helemaal niet met hun opvatting van een wereldreis maken!
'Ze zijn zeer bloeddorstig!' schreeuwde Manuel verder. 'Ze hebben al geprobeerd mijn kinderen te verslinden! Gelukkig heb ik de arme schapen nog net op tijd van een afschuwelijke dood kunnen redden! Ze vreten rauw vlees en kraken de beenderen van hun slachtoffers of het apenootjes zijn! Komt en aanschouwt deze wonderen der natuur, maar pas op, dat ze uw vingers niet te pakken krijgen, want ze bijten alles af, wat tussen hun tanden komt. Niet zo dringen, geacht publiek! Ieder z'n beurt!'
Rondom het wagentje had zich een massa publiek verzameld. Ieder was nieuwsgierig, of die vent niet stond te liegen en op te snijden, en of hij werkelijk die wilde wezens in zijn kooi had.
'Komt gerust naderbij!' schreeuwde Manuel. 'Voor een dubbeltje de persoon kunt uedele de monsters beschouwen! Niet allemaal tegelijk! Twee personen op het trapje! Geduld, hooggeacht publiek, er is tijd genoeg! Ieder op zijn beurt . . . Ga uw gang, meneer en mevrouw, maar wees voorzichtig!'
De eerste twee nieuwsgierigen bestegen het trapje van Manuels vrouw, en staken hun hoofden over de rand van de kooi. Bulletje en Bonestaak zagen een dik, rood mannengelaat en een mager vrouwengezicht met een spitse neus en een paar scherpe, grijze oogjes met rode randjes.

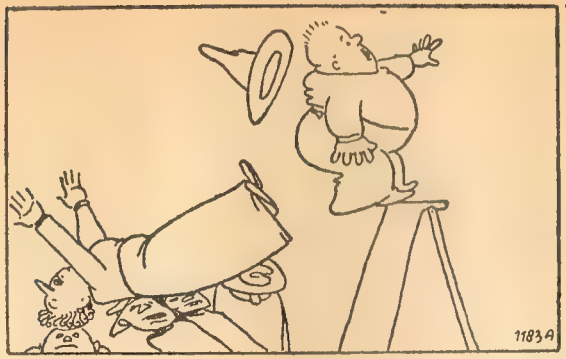

'Daar wil ik vast niet door gekocht worden!' zei Bulletje en hij sprong op en brulde vlak bij het gezicht van de vrouw: 'Boeoeoeh! Ga weg, toverheks!'
De uitwerking van Bulletjes baldadige handelwijze was vreselijk. De haren van de dikke man gingen recht overeind staan van schrik. De vrouw gaf een snerpende kreet, en viel achterover van het trapje boven op de hoofden van de mensen, die zich rondom verdrongen om gauw aan de beurt te komen. Er werd gegild en gelachen; de dame werd op de grond gelegd, en met water besprenkeld, want ze was flauw gevallen. De dikke kwam met knikkende knieën naar beneden, en zei klappertandend: 'Vwesewijk! Vwesewijk!', want hij kon de r en de l niet zeggen. Maar iedereen begreep hem, en het verlangen om die monsters ook te zien, groeide bij de omstanders onrustbarend aan.
Manuel glom van genoegen over de uitwerking van de eerste proef, en riep daverend: 'Even geduld, hooggeacht publiek! . . . Eerst moet ik de vreselijke wilden wat tot kalmte brengen!'
Hij klom op het trapje en brulde als een bezetene tegen de jongens.
Hij stommelde ook geweldig met zijn knuppel, maar zorgde er wel voor, de knapen niet te raken, omdat hij ze niet al te mak wou maken; dat zou immers de indruk van hun woeste wildheid te veel schaden. Zodra hij meende genoeg spektakel gemaakt te hebben, daalde hij weer het trapje af en begon dubbeltjes te ontvangen van de liefhebbers, die elkaar stompten en verdrongen om het eerst aan de beurt te komen. Bulletje en Bone-

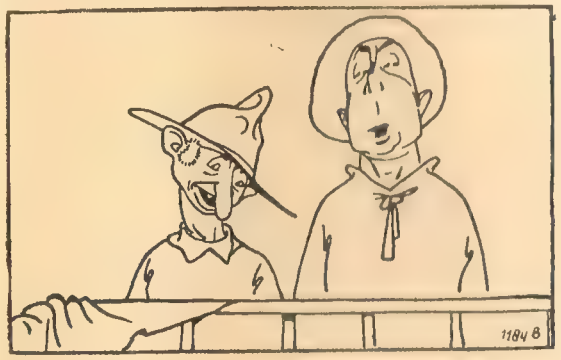

staak zaten wat verschuchterd door Manuels gebrul in een hoek bij mekaar.
Telkens kwamen er twee andere nieuwsgierigen, en iedereen, die het gezien had, verklaarde, dat het erg merkwaardig was, dat de beesten of de wilde mensen, wat het dan ook waren, er vreselijk woest en bloeddorstig uitzagen en dat het de moeite waard was, hun vraatzuchtige loensende ogen te zien.
'D'r zijn nogal wat liefhebbers op de slavenmarkt!' zei Bulletje. "t Is je toch wat om je daar zo maar te moeten laten verkopen, terwijl je vader en moeder al maar op je zitten wachten!'
Manuel kon wel dansen van plezier, zoveel dubbeltjes ontving hij. Er kwam geen eind aan de stroom nieuwsgierigen, en hij rammelde met de muntstukjes in zijn zak, en schreeuwde zich de keel hees met gruwelijke bijzonderheden over de ontzettende monsters, die hij met levensgevaar gevangen had. En in zijn verbeelding werd de villa, die hij met hen verdienen zou, hoe langer hoe groter en voornamer, en hij had allang besloten, dat zijn bedienden hem zouden moeten aanspreken met: 'Meneer de graaf!' Minder kon hij het niet doen!
Af en toe, als een gezicht Bulletje en Bonestaak al te hatelijk voorkwam, schoten ze er weer eens brullend op af, en hadden schik in de ontzetting, die zij daardoor verwekten, en waar ze natuurlijk niets van begrepen. Ze vonden die vreemdelingen een bar bang soort mensen, en lachten zich slap om hun schrik, al voelden ze dadelijk daarop meer neiging om te huilen

van narigheid. En toen kwam daar, heel onverwacht, als een wonder, de grote verrassing, die ze hun leven lang niet vergeten zouden!
Bulletje en Bonestaak hadden juist weer twee juffrouwen de doodstuipen op het lijf gejaagd met een dierlijk gebrul, en zaten nog te grinniken, toen ze ineens twee uniformpetten boven de rand van hun kooi zagen komen. En het volgende ogenblik keken . . . hun eigen vaders op hen neer! . . .
Als er ooit vier mensen verwonderd naar elkaar gekeken hebben, dan waren het zeker de kapitein, de stuurman, Bulletje en Bonestaak. De ogen puilden hun alle vier haast uit het hoofd.
Verstomd van verbazing bleven zij elkaar een hele tijd aan kijken zonder te kunnen spreken. Toen riepen ze allemaal tegelijk en door elkaar heen: 'Bulletje! . . . Bonestaak! . . . Vader . . . Vader! . . .' De jongens staken hun armen uit en huilden ineens en lachten tussen hun tranen door en riepen: 'Haal ons d'r uit! Haal ons d'r uit. Die zeerover wil ons als slaaf verkopen! . . .
Bonestaaks vader draaide zich om en vroeg aan Manuel: 'Wat heb ik nou aan mijn kar hangen?'
De kapitein had vergeten, dat hij in een vreemd land was, en dat Manuel hem natuurlijk niet verstond.
En Manuel begreep niet, wat die zeeman wou, en waarom hij zo lang op het trapje bleef staan. Hij trok hem aan zijn jas en beduidde hem, dat hij nou lang genoeg gekeken had, maar de kapitein was het daar niet mee eens, en rukte zich los. Toen werd de heer Manuel boos en dreigde met zijn knuppel. Maar Bone-

staaks vader, woedend, omdat hij zijn zoon in een wildebeestenkooi terug vond, stak de vuist op.
Manuel begreep er niets van. Hij dacht alleen aan zijn dubbeltjes en gaf Bonestaaks vader een duchtige mep met zijn dikke knuppel. De kapitein kwam een treedje lager en trakteerde Manuel op een draai om zijn oren, dat de dierentemmer languit tegen de vlakte sloeg. Razend sprong hij weer overeind en wou de brutale zeeman te lijf, maar toen liet Bulletjes vader zich kalm op hem vallen en hield hem stevig onder zich op de grond. Het publiek begreep er niets van, gilde, lachte en drong op.
De kapitein bleef op het trapje staan en riep naar een inspecteur van politie, die ook al naderbij kwam: 'Spreekt u Engels, meneer?'
Ja de inspecteur sprak Engels.
Nou, toen vertelde Bonestaaks vader welke zonderlinge ontdekking hij daar gedaan had, en riep de hulp der politie in om het vreemde geval te onderzoeken en de gevangen knapen te bevrijden. Het ging toch niet aan om twee Hollandse jongens als wilde monsters tentoon te stellen.
De inspecteur trok een bedenkelijk en nogal ongelovig gezicht; de man onder Bulletjes vader op de grond zwoer bij kris en kras, dat hij zelf de echte, wilde mensbeesten gevangen had. De inspecteur maakte een eind aan de herrie en commandeerde: 'Allemaal naar het bureau. Daar zullen we wel uitzoeken, wie gelijk heeft.' Manuel protesteerde nog wat, maar het hielp niet: in optocht ging het naar het politiebureau.

Er liep een hele massa mensen mee, schreeuwend en tierend. Sommigen meenden, dat hun landgenoot door de twee vreemde zeelui belasterd werd, en riepen om wraak. Anderen beweerden, dat Manuel een schurk was, die kinderen had geroofd en het publiek voor de gek hield, en dat hij een pak slaag moest hebben. Het was een leven als een oordeel en Bulletje en Bonestaak, die na dat korte ogenblik hun vader niet teruggezien hadden, maakten zich zeer ongerust: wérden ze nou bevrijd of niet?

De menigte mocht natuurlijk niet in het bureau. De twee wilde monsters werden voorzichtig uit hun kooi gehaald en de mensen gingen voor alle securiteit toch maar een eindje op zij, toen ze langs kwamen: je kon nooit weten, of zo'n gevaarlijk ondier je nog niet even in de gauwigheid een stuk uit je lijf beet! Nauwelijks binnen, vlogen de verheugde en zenuwachtige jongens hun vaders om de hals en lachten en schreiden tegelijk van dolle blijdschap. De commissaris pinkte een traan weg.

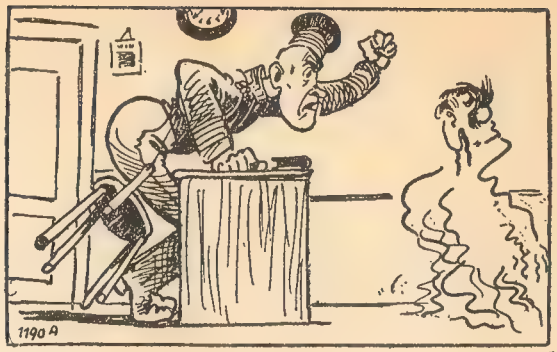

Manuel stond erbij te kijken of ie z'n laatste oortje versnoept had. Hij vond, dat het er net uitzag, of die monsters werkelijk kinderen waren en wel de kinderen van die slecht op tijd gekomen zeelui met hun harde handen.
De commissaris vroeg hem vrij onvriendelijk, hoe hij aan die twee kinderen kwam en hoe hij ertoe gekomen was, hen voor onbekende monsters te laten doorgaan, en ze voor geld te laten kijken. En of hij wel wist, dat hij een grote misdaad had begaan?

Manuel begon te beven en zei, dat hij geheel onschuldig was. Hij had de twee rare schepsels, wat het dan ook zijn mochten, bij de uitgang van de Blauwe Grot aangetroffen. Ze zagen er wild genoeg uit in hun dierevellen, en ze hadden zijn middagmaal verslonden met een gulzigheid, die niets menselijks meer had. Ze konden ook niet anders dan zonderlinge klanken voortbrengen, die volstrekt niet op mensentaal leken, en zo had hij ze natuurlijk voor onbekende aapachtige wezens aangezien.

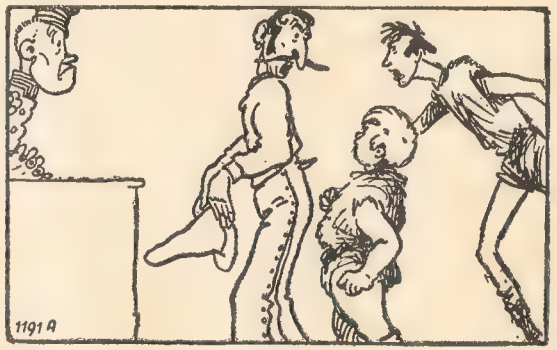

De jongens en hun vader verstonden niets van wat de heer Manuel daar zwetend en stotterend van opwinding en angst stond voor te dragen. Maar toen de inspecteur het in 't Engels vertaald had, waren Bulletje en Bonestaak woest, omdat die gemene rover zo vuile leugens over hen stond te vertellen. Ze hadden gewoon gegeten, en ze hadden Hollands gesproken, en helemaal geen apegeluiden gemaakt; ze hadden zelfs Engels ook gesproken, en wie hen aanzag voor wilde monsters moest minstens gek zijn.

'Zo!' viel Manuel uit, toen hun protest hem vertaald werd. 'En hebben ze dan soms mijn vrouw en kinderen niet willen verscheuren? En hebben ze sommige mensen niet de doodstuipen op het lijf gejaagd? Is er soms geen dame flauw gevallen van schrik over hun monsterachtige wilde kwaadaardigheid? Wat moois om een eerlijke, arme man er zo in te laten vliegen!'
De commissaris zei: "t Beste is, dat Bulletje en Bonestaak es even vertellen, hoe dat alles zit.'
Toen vertelde Bonestaak in het Engels, dat ze van

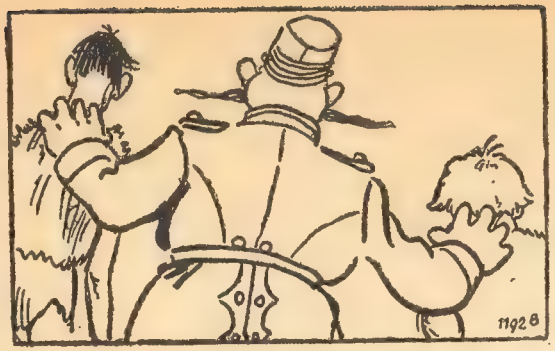

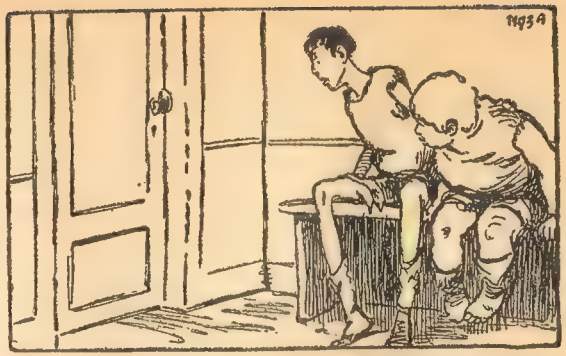

een onbewoond eiland kwamen, door een druipsteengrot heen, na twee dagen zwerven zonder eten. Onder zijn verhaal werden de twee vaders bleek en keken mekaar hoofdschuddend aan. De commissaris trok een verbaasd en ongelovig gezicht, en zei aan het eind van Bonestaaks verhaal: 'Zeg es, vriendje, als je denkt, dat je mij ertussen kunt nemen, moet je toch heus vroeger opstaan, hoor! Jij met je onbewoond eiland!'
Bulletje en Bonestaak keken beduusd, maar de kapitein zei: 'Laat u, alstublieft, de jongens even hiernaast wachten, meneer, dan zal ik proberen, het u uit te leggen.'
Bulletje en Bonestaak keken beledigd. Wat was dat nou voor flauwigheid? Waarom mochten zij er weer niet bijblijven? Moesten ze weer als kleine kinderen behandeld worden? Maar er hielp niets aan: zij werden door een agent in een andere kamer gebracht en moesten daar wachten.
De twee wereldreizigers zaten met zure gezichten in hun aparte kamertje en probeerden te beluisteren, wat er in de grote kamer van de commissaris besproken werd.
Maar ze hoorden alleen wat gemurmel van stemmen, en eindelijk een algemeen gelach, dat maar geen eind wou nemen, en nog voortduurde, toen ze aan de hand van een agent weer werden binnengeleid. De inspecteur, de commissiaris, en zelfs die idioot van een zeerover keken de wereldreizigers lachend en spottend aan.
Ze begrepen er niets van en waren danig uit hun

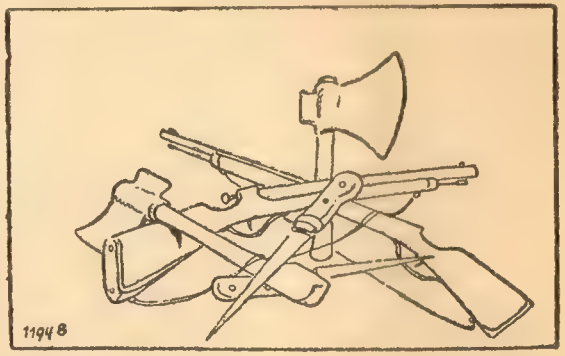

humeur. Nijdig gingen ze op de stoel zitten, die de agent voor hen had klaargezet. Toen trok de commissaris zijn gezicht eindelijk weer in een menselijke plooi, en zei streng tot Manuel: 'Nou ben je zeker wel overtuigd, dat je je schuldig gemaakt hebt aan mensenroof, he? En dat je het publiek bedrogen hebt. Dat ziet er kwaad voor je uit, man. Twaalf jaar gevangenisstraf minstens!'
Manuel werd bleek en beefde als een riet.
De ongelukkige dierentemmer viel op de knieën, en smeekte huilend om genade, betuigend, dat hij het toch heus allemaal in zijn onschuld gedaan had.
Bulletje en Bonestaak keken verwonderd toe, want zij hadden natuurlijk niet verstaan, wat de commissaris gezegd had. Toen de inspecteur het voor hen vertaald had, voelden zij toch veel medelijden met hun zeerovertje en Bonestaak zei: 'Nou... zo erg is het eigenlijk toch niet geweest, en hij wist toch niet beter!'
'En hij heeft ons ook te eten gegeven,' zei Bulletje erkentelijk, 'al was het dan ook niet veel bijzonders.'
'Dus,' vroeg de commissaris, 'dus jullie zou willen, dat ik die man maar vrijliet?'
'Wel ja, meneer de commissaris,' zei Bonestaak. 'Hij heeft al een pak slaag gehad van vader en kijk es, hoe die in de piepzak zit. Laat u hem maar gerust lopen. Als ie tenminste onze wapens terugbrengt aan boord van de 'Hercules'!'
De commissaris en de inspecteur vonden het mooi van Bulletje en Bonestaak, dat ze in de bres sprongen voor de man, die hen zo in angst had laten zitten. De eerste

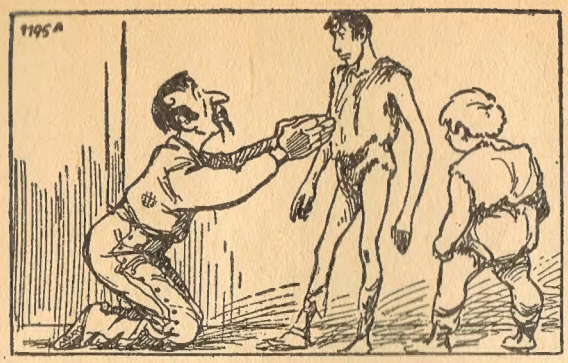

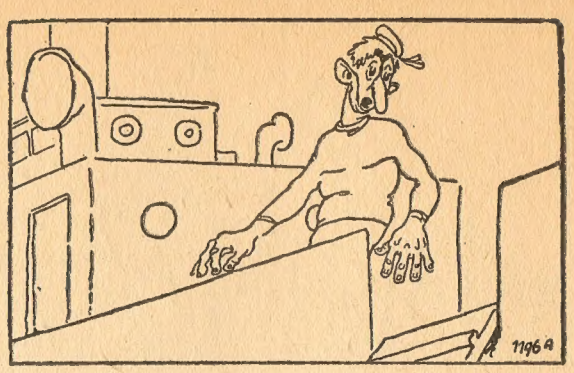

vertelde het aan Manuel, die uitbundig begon te bedanken en voor de jongens op de knieën viel, zodat Bonestaak in 't Hollands en verlegen zei: 'Zeg, schei nou gauw uit met je flauwsies, malle!'
De commissaris liet Manuel daarop maar gaan, maar met de boodschap, de wapens op het schip te brengen. Toen de verslagen Manuel weg was, en buiten zijn mooie villa en verdere dromen van rijkdom liep te betreuren, zei de commissaris beleefd: 'Nou, dan kunnen de heren met hun lieftallige zoontjes wel heengaan. Maar gaat u liever langs een achterdeurtje, want er staat nog een hele menigte nieuwsgierigen op straat, en die zouden vast tot aan boord meegaan. Ik ben blij, dat ik de beroemde wereldreizigers Bulletje en Bonestaak heb leren kennen, en ik wens hun verder een goede reis!'
Na deze deftige toespraak, waar de jongens bar verlegen onder werden, liet hij de vier Hollanders beleefd uit.
De vaders namen hun zoontjes bij de hand, en zonder veel praten haastte het viertal zich langs achterstraatjes naar de haven, waar de 'Hercules' aan de kant gemeerd lag.
De wachtsman viel haast om van verbazing en schrik, toen hij zag, wie de kapitein en de stuurman daar aan boord brachten!
Hij gaf een harde schreeuw van verwondering en riep met een stem als een scheepsroeper: 'Bulletje en Bonestaak! . . . Ik laat me villen als dat Bulletje en Bonestaak niet zijn!'

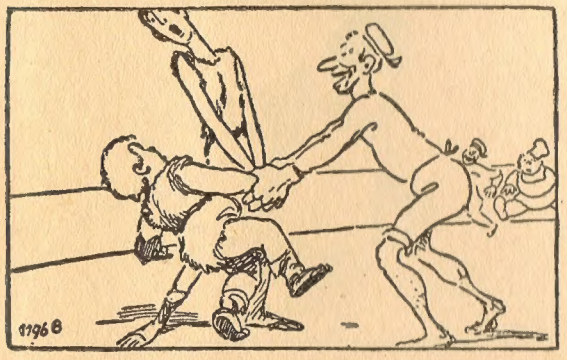

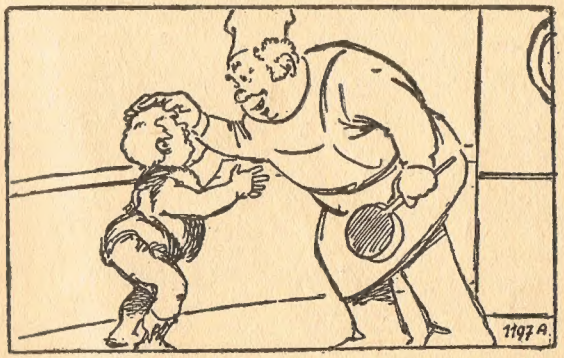

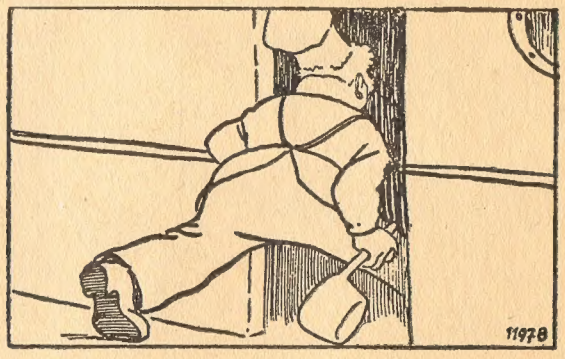

En hij schudde de twee vrienden de hand, alsof hij die met arm en al van hun lijf wou trekken. Op zijn gebrul kwamen van alle kanten matrozen en stokers toelopen, en allemaal lachten ze en waren blij en ontzettend verwonderd, en drukten de kameraden handjes, waarbij ze het uitschreeuwden van pijn!
De kok en de koksmaat waren ook van de partij. Zodra Bulletje de kok zag, riep hij:
'Gelukkig! De kok! O, lieve kokkie, wat heb ik een honger! Heb je niks voor ons te eten? Maar wat goeds en veel, heel veel! Veel meer dan ik nog ooit gegeten heb!'
De kok streelde hem over zijn hoofd en zei vertederd: 'Nou ben ik niet ongerust meer, hoor! Het jong is zo gezond als een vis!'
'Praat niet, kok!' riep Bonestaak. 'Zie je niet, dat we uitgerammeld zijn van de honger!'
'Ik ben al weg!' zei de kok en vloog naar de kombuis.
Bulletje sloeg de koksmaat vriendelijk op zijn schouder en zei: 'Hee Kalkhoofd! Dat zijn nog es avonturen, wat? Op onbewoonde eilanden zitten en verdwalen in druipsteengrotten, en als wildemannen tentoongesteld worden. Da's wat anders dan woestijnboeken navertellen!'
Het Kalkhoofd lachte een beetje eigenwijs, meenden de jongens.
Vóór er ruzie kwam, zei de kapitein: 'Jullie zijn nou weer onder beschaafde mensen, en nou moeten jullie maar es gauw je gewone kleren gaan aantrekken in de hut.'
Verschrikt keken de jongens mekaar aan, en Bulletje

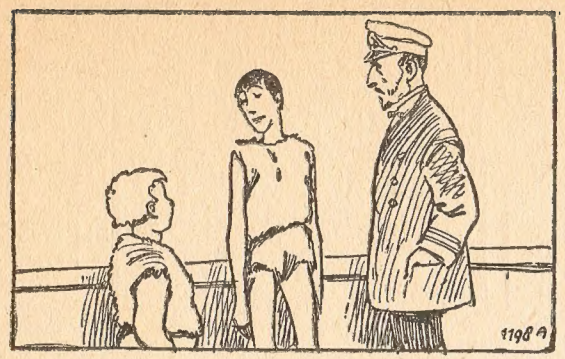

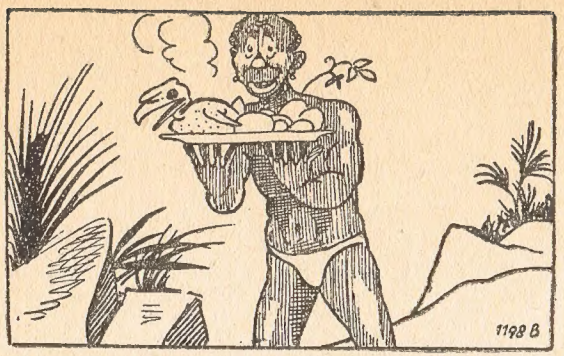

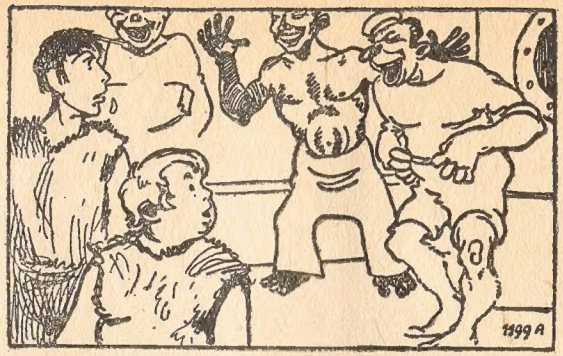

zuchtte: 'Maar die hebben we op ons eiland achtergelaten. Die zitten bij Dinsdag in de kist.'
'Dinsdag?' vroeg de stuurman. 'Wat Dinsdag?'
'O,' antwoordde Bonestaak onverschillig. 'Dinsdag is een menseneter, die we op dat onbewoonde eiland gevangen genomen hebben en tot onze bediende gemaakt. Wel een aardig slag menseneter, hoor. Gehoorzaam en trouw. En hij kende een beetje Hollands ook.'

'Hollands?' riepen de toehoorders ongelovig en ze lachten, dat ze schaterden.
Bulletje en Boonestaak stonden wel wat gek te kijken om de uitbundige pret van de bemanning.
'Nou jaaa,' zei Bulletje. 'Lachen jullie nou zo maar niet. 't Was een raar soort menseneters-Hollands, maar 't was toch een groot gemak. Trouwens, hij had vroeger gevaren op een Hollands schip.'

'Vertel dat allemaal straks nou maar,' zei de kapitein, 'en ga je eerst verkleden. In de hut liggen nieuwe kleren voor jullie, precies als de andere. Daar hebben we hier voor gezorgd.'
In de hut vonden ze inderdaad hun kleren klaar liggen. De koksmaat had ze netjes over de rand van hun kooi gehangen. Ook had hij bakken water, zeep en handdoeken klaar gelegd, zodat de reizigers zich degelijk

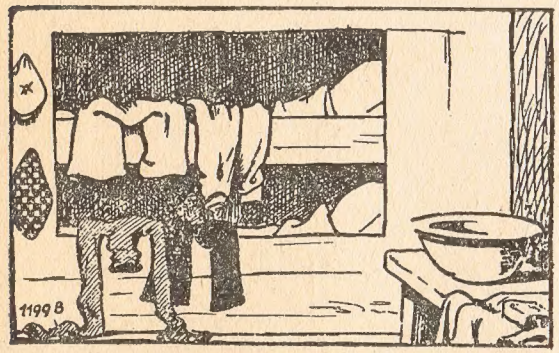

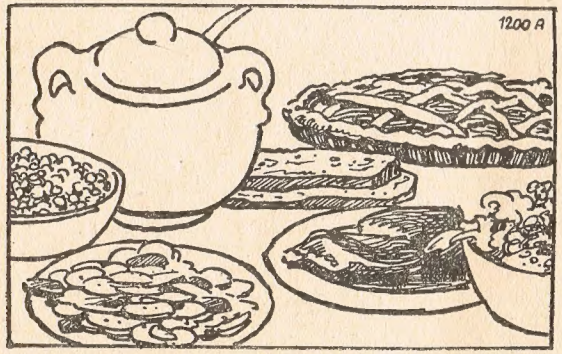

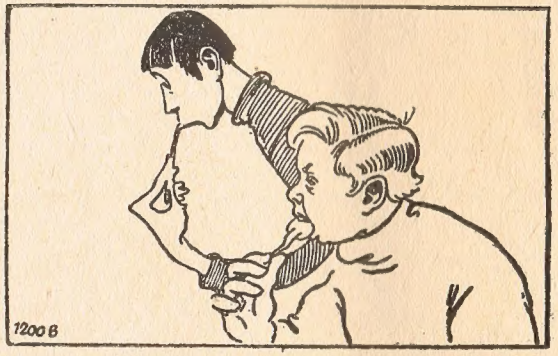

verfrissen konden. Dat deden ze dan ook. Ze poedelden zich fijn schoon en het was meer dan nodig, want door hun zwerftocht in de grot en het verblijf in het hok en de kooi van Manuel waren ze er nogal vies uit gaan zien. Maar na een half uurtje kwamen ze als herboren uit de hut!
Dadelijk stapten ze op de kombuis toe, en daar wachtte hun een waar tafeltje welbereid: gebakken aardappelen, geurige karbonaadjes, doperwtjes, sla, soep, lange sneden wittebrood, een appeltaart... alles bij elkaar een echt koningsmaal.
Juichend vielen de nog steeds uitgehongerde knapen op de geweldige voorraad aan, en vol verbazing keken de kok en het Kalkhoofd toe, hoe de berg eten zienderogen slonk. De een na de ander van de bemanning kwam erbij staan. En allen lachten ze en keken vriendelijk en verbaasd naar de als wolven etende vrienden, die niet ophielden eer er van de kolossale hoeveelheid voedsel geen kruimeltje meer over was. Toen veegden ze met hun servet hun lippen schoon, streken zich met welvoldane gezichten over hun tevreden gestelde buikjes en lachten tegen de vrienden om hen heen.
'Ziezo,' zei Bulletje blij, 'nou voel ik me weer een beetje mens!'